

La Beira

núm. 17 • any 2019

Edita

Residència La Immaculada
Sant Jordi, 2
T. 93 544 52 28
08100 Mollet de Vallès
fundacio@fcapimmaculada.cat

Redacció

Rosa Prat i Carme Blanch

Treball de camp

Usuaris, residents, familiars, treballadors,
Direcció i Patronat de la Residència.

Disseny i maquetació

Txell Castells
hola@txellcastells.com
T. 617 65 08 43

Imprimeix

Minerva Mollet. S.L.
minerva@minervamollet.com
T. 93 570 36 09

Dipòsit Legal: B-26867-2009

3 Editorial

Rosa Prat, Direcció Tècnica

Activitats

- 4** Sortides: Cardedeu
- 6** 40è Aniversari de la Residència
- 9** El dia al revés
- 12** Dia Mundial del maltracte i abús a les persones grans
- 13** Escola Anselm Calvé
- 14** Sant Joan 2018
- 16** Piscina amb els petits
- 17** Piscina amb els grans
- 18** Escola Anselm Calvé
- 19** Escola Municipal de Música
- 19** Escola Lestonnac
- 20** Sortides: Vilanova i la Geltrú
- 22** Hort
- 22** Aniversari Carme Molins
- 23** Comiat Elisa
- 23** Reunió treballadors-patronat
- 24** Bingo familiar
- 26** La castanyada
- 29** Records de Nadal
- 30** Sopar de Nadal
- 32** Visites de Nadal
- 33** Caga tió
- 34** Les dotze campanades
- 36** Carnestoltes
- 37** Carnestoltes col·legis nous
- 40** La vida és un carnaval
- 43** Formació
- 43** Formació continuada
- 44** La visita del Bisbe
- 45** Eucaristies
- 46** Voluntaris Lestonnac
- 46** Escola Sant Gervasi
- 47** Dia de la Dona
- 48** La Mona de Pasqua
- 49** Sant Jordi 2019
- 50** Comiat Rosa Guiu

Col·laboracions

- 51** Escrits dels tècnics
- 56** Agraïments
- 57** Comptes de resultats
- 58** Qui som, què fem
Descripció del Centre: Rosa Prat (Direcció Tècnica)
i Carme Molins (Direcció, Administració i Control)
- 59** Necrològiques

Editorial

Rosa Prat
Directora Tècnica

Tenen entre les mans la revista “La Beira”, és el número 17, ja fa uns quants anys que vam iniciar la redacció de la revista de la residència. Tot va ser molt casolà, fet per nosaltres, sense cap impremta, i amb els anys hem anat perfeccionant.

Els seus inicis són del 2002, quan ja feia uns anys que estàvem en el nou edifici, i per la proposta d'una treballadora vam iniciar la seva redacció. La **portada** és gràcies a un dibuix d'una resident que era molt aficionada a la pintura. El **nom** va sorgir dels mateixos residents, ja que “La Beira” era el nom com era coneguda la Fundadora de la residència, la Sra. Concepció Jufre Torrents.

En la nostra revista, des del número 1 hi ha hagut la història de la residència, i fins a l'última edició de l'any passat, s'ha anat fent l'entrega, de mica en mica de la petita gran història dels 40 anys de la Fundació.

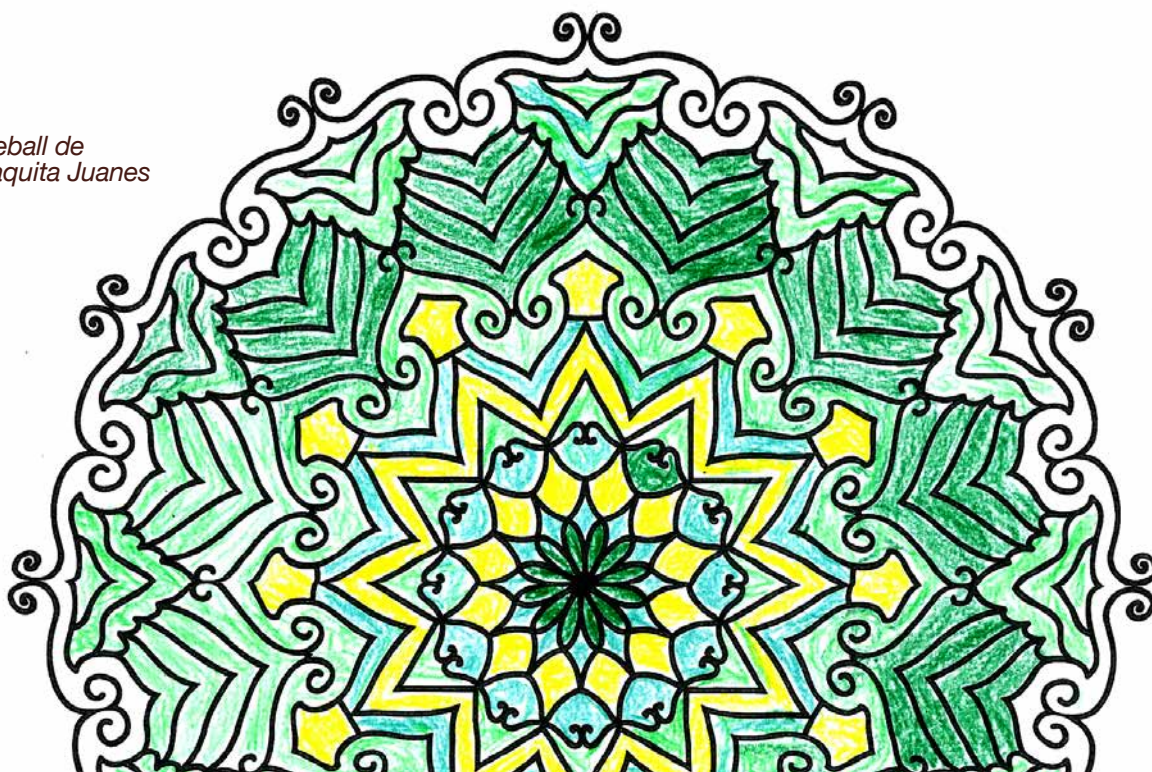
Els articles de la revista són de les diverses activitats que fem al centre, de les que fem repetides de manera periòdica com ara, excursions, sortides per Sant Jordi, revetlla de Sant Joan ... I també les que anem fent de noves, activitats puntuals de context social, activitats conjuntes amb escoles del poble ... Escrits dels nostres tècnics a on es donen la seva visió més professional de diverses temàtiques, actuals al centre.

I també fem partícips a la gent nova del centre, que ens fan una pinzellada de la seva història de vida. És en aquest moment que a on ens adonem de les **GRANS** persones que tenim entre nosaltres, tots han tingut una infància bastant dura, eren altres temps... i ens expliquen els seus inicis de la vida laboral, el nuviatge, casament, la seva jubilació, algunes pèrdues importants.

Alhora aquesta revista també és una eina per donar un agraïment públic a tanta gent que col·labora amb nosaltres, sense tots ells no podríem dir que som una gran família.

Els deixo amb “La Beira”, desitjo que puguin gaudir d'una lectura entretinguda.

Treball de
Paquita Juanes

Carme Blanch Roma
Animadora sociocultural

En aquesta primera sortida d'aquest any vam anar a Cardedeu. Vam anar a visitar un Museu, el Museu Arxiu Tomàs Balvey.

A l'entrada ens esperava una noia molt simpàtica que parlava molt, ens va fer de guia al llarg de tot el matí pel museu i pels carrers de la població.

Ens va ensenyar i explicar primer a la planta baixa, la història d'un senyor que col·leccionava a ràdios, micròfons... i que tot ho va cedir en morir, després vam pujar a veure una farmàcia on hi havia tot de pots de ceràmica molt antics... En una altra planta vam poder veure monedes, animals dissecats, vestits, un diari. També vam veure una exposició sobre el sexe enfocat pels nois/noies joves.

Abans de marxar, vam anar a veure els jardins del Museu, on hi ha plantades tot de plantes aromàtiques i ens van fer tastar la Ratafia que fan ells i que venen. Ens va agradar molt, era molt bona!!!!

En sortir vam anar a fer un vol per la població i la noia ens anava explicant una mica la història de les cases. Vam veure una casa on els amos són els que van fundar el ColaCao, ara està pendent de restaurar i ocupa mig carrer, són tres cases en una.

Després de voltar, vam anar a dinar, vam haver de caminar una mica perquè era una mica lluny però vam veure moltes cases unifamiliars molt maques amb uns jardins molt grans.

Vam dinar molt bé, tot molt bo, de primer canelons fets a casa, de segon vedella amb bolets, de postres crema catalana i cafè.

La tornada va ser fent un passeig pel costat de la riera on hi havia molts arbres, vam poder veure que no feia gaire que hi havien fet una Fira.

Vam arribar a l'hora a la Residència i sense que ningú es maregés.

Dolores Robles, Albert Viñals, Lola Paradell, Maria Salut Estrada, Antonia Haro, Gloria Romero

La festa del 40è Aniversari

Carme Blanch Roma
Animadora sociocultural

Passa el temps sense adonar-nos compte... doncs sí, la Residència ja ha fet 40 anys des de la seva inauguració.

Residents, usuaris, familiars, treballadors i membres del Patronat passem i gaudim d'aquest dia.

En aquest cas vam començar amb una exposició de fotografies a la sala de centre de dia. "El dia al revés" on els residents per una estona es van posar a la pell de les treballadores.

Després, vam anar a l'Església de Sant Vicenç a celebrar l'eucaristia, en acabar, tothom va poder gaudir d'un pisolabis al jardí del centre. Més tard els residents van fer un bon dinar als menjadors de les plantes.

Esperem continuar creixent durant molts anys amb aquest projecte.

La festa del 40è Aniversari

El dia al revés

I us preguntareu què vol dir? Doncs són un recull d'imatges fetes amb molt d'afecte, on podreu veure un resum del dia a dia a la nostra Residència però amb una petita diferencia: els nostres residents s'han convertit en els treballadors de la casa i a l'inrevés.

Un conjunt de moments quotidians: l'estona on es passa el parte, el moment de la dutxa, la cuina, la bugaderia, els diferents tallers que fem, la feina de les infermeres, dels despatxos, etc

Hem gaudit molt tots junts preparant aquesta petita exposició.

Esperem que els agradi i que somriuguin tant com ho hem fet nosaltres.

Paseando por los recuerdos

Un 12 de mayo de la primavera de 1927, nací en La Victoria, un pequeño pueblo de la provincia de Córdoba. Soy el pequeño de cuatro hermanos: Alfonso, María, José y yo, Juan. De mi infancia no recuerdo haber ido al colegio, ya que en aquellos años no había maestros. Eso sí, recuerdo que una vez llegó uno al pueblo, al cual fusilaron durante la Guerra Civil. A los 9 años empecé a trabajar en un cortijo, guardando y cuidando animales.

A leer y escribir aprendí de mayor, cuando tuve que hacer el servicio militar en Madrid, por necesidad para poder leer y escribir las cartas que enviaba y recibía de mi familia.

Mi trabajo en Andalucía siempre estuvo relacionado con labores en el campo, recorriendo muchas zonas de la comarca. Incluso iba a pueblos a cortar e injertar olivos.

El día 1 de abril de 1956 me casé con Mª Josefa, mi novia de siempre. Con ella he compartido mi vida durante 62 años, falleció en agosto del 2018. Hemos tenido 3 hijos: Paqui, Mari y José.

En 1971 vinimos a Barcelona a visitar a la familia de mi mujer, que viven en Mollet, y decidimos trasladarnos a vivir aquí, en busca de nuevas oportunidades. Durante estos años y hasta mi jubilación trabajé en las empresas "Humet Hidráulica" y "La España Industrial".

Gracias a los viajes del INSERSO, junto con mi mujer visité muchas ciudades de España y las islas Baleares y Canarias.

Siempre me ha gustado cantar, recitar, bailar, jugar al dominó y la petanca, salir al campo a buscar espárragos y tener un pequeño huerto, donde cultivaba muchos alimentos.

Nunca me he arrepentido del paso que di al venir a vivir a Cataluña. Aquí mis hijos han estudiado, trabajan y han formado sus familias, de las cuales tengo 6 nietos y una biznieta.

Mi vida ahora, de lunes a viernes durante el día, voy al centro de La Inmaculada, donde estoy muy a gusto, y de noche y los fines de semana los paso con mis hijos.

Creo, de corazón, que la vida ha sido buena conmigo.

Juan Alcántara Gómez

Treball de Pilar Patiño

La Cordobesa

Mi nombre es Francisca Barneto, pero me gusta más que me llamen Paquita, nací el 8 de noviembre 1931 en Belmez, provincia de Córdoba. Éramos cinco hermanos: Juan, Luis, Josefa, Antonio y yo Paquita. Cuando tenía siete años empecé a trabajar en el campo, no pude ir al colegio por la postguerra.

A los doce o trece años empecé a servir en las casas y cuando tenía dieciséis años conocí a Fernando, mi marido. Con 21 nos casamos, él tenía 26 años. Ya no volví a trabajar más fuera de casa. Tuvimos dos hijos: Paco y Mari. Mi hijo se vino a trabajar a Barcelona y detrás de él nos vinimos todos para Mollet.

Siempre nos fue bien aquí, mi marido trabajó en Martorellas hasta que se jubiló. Ya hace casi 18 años que se murió.

Mi hijo Paco tuvo tres hijos y mi hija Mari dos. Así que tengo cinco nietos y tres biznietos. Mi hijo murió hace 10 años en un accidente de tráfico.

Yo ahora vivo con mi hija y vengo al centro de día donde me lo paso muy bien. Las chicas aquí son muy buenas y hacemos muchas cosas.

Francisca Barneto

Treball de Manuel Martínez

De Can Mollet

La meva mare Montserrat Bonvilà va néixer el 20 d'abril del 1928, a la primera casa de Pagès anomenada "Can Mollet" filla del Pere Bonvilà i Pura Blasco. Es va casar amb Santiago Sánchez gran futbolista conegut amb el sobrenom "La Mula".

A 76 anys es va quedar vídua del meu pare Santiago, ella va tirar endavant sola uns quants anys, fins a arribar als seus ben portats 91 anys, quan s'ha hagut de fer un pensament, per al bé d'ella, ja que sola no podia estar.

Està contenta, ben acompanyada i còmoda, aquest canvi de vida no ha estat massa traumàtic per ella la qual cosa estem tranquils, en ser novells per gestionar el lloc més adequat que podia ser per ella, ens van parlar de vosaltres (Residència Immaculada)

I aquí estem agraïts pel tracte a les persones que més falta els fa.

Una abraçada per tots.

Marta Sánchez, filla de Montserrat Bonvilà

DiA Mundial

del maltracte i abús a les persones grans

Pilar Crespo
Treballadora Social

El 15 de junio celebremos el día mundial del maltrato y abuso a las personas mayores, es una iniciativa promovida por las Naciones Unidas.

Su finalidad es crear conciencia social sobre la existencia del maltrato y abuso que se produce hacia las personas mayores.

Con motivo de este día se realizó un taller en el área dinámico-social, en el cual trabajamos activamente con la participación e intervención de todas las personas, explicando los diferentes tipos de maltrato que se pueden producir y tomar conciencia de las señales que se pueden manifestar para detectar un posible maltrato.

Lectura recomendada

Rosa Prat
Directora Tècnica

Els volem recomanar el llibre de la **Dra. Ana Urrutia Beaskoa**, “Cuidar. Una revolución en el cuidado de las personas” (Editorial Ariel). Aquest llibre és un manual de les bones praxis en què la seva autora vol conscienciar a tota la societat sobre la necessitat de situar la dignitat com a pilar fonamental de la cura a les persones, ja siguin o no dependents, a tots els nivells d’atenció, entenent per dignitat que tots els agents que intervenen en la cura de les persones (professionals, familiars ...) tinguin molt present les seves necessitats, les seves fòbies, els seus gustos, els seus desitjos i la seva vida anterior, per poder així adequar les cures a les característiques de cada persona que és cuidada.

La Dra. Urrutia parteix de la seva pròpia experiència personal, i tal com ens diu ella, utilitzant les subjeccions sense sentir-se culpable. “...Yo también sentí culpable... No soy una maltratadora, nunca lo hice con ánimo de maltratar, lo hice para proteger, lo hice porque no sabía cómo hacerlo de otra forma, lo hice porque aunque decía que cuidaba me olvidé de mi empatía, pero también es cierto que nunca me di cuenta de que hacía daño. En el fondo, evitaba el riesgo. Pero estaba equivocada”

Aquest llibre relata casos reals, que pretenen servir d'exemple i ajudar als centres, els professionals i a les famílies a cuidar, centrant-se en la persona “sense subjectar”.

Escola Anselm Clavé

Un curs de l'Escola Anselm Clavé va venir a conèixer el funcionament del centre i compartir una estona amb tots nosaltres. Com podeu veure van estar acompanyant i jugant una estoneta amb la gent gran que tenim a la Residència.

Sant Joan 2018

La Fiesta de Sant Joan fue fantástica, fomentamos las relaciones entre residentes, familiares y personal de residencia. Celebramos la llegada del verano. El jardín estaba decorado para la ocasión: guirnaldas y bolsas con petardos, la música sonaba sin parar, y delante de nosotros, lo mejor, las mesas estaban preparadas con una abundante merienda a base de diferentes cocas y bebidas, todo estaba buenísimo!

Después de probar estos manjares y cómo manda la tradición llegó la hora de lanzar cohetes y petardos para alejar todo lo malo y de paso crear unas experiencias entre las diferentes generaciones. Os acordáis de las bolsas de petardos pues estaban intactas porque a nadie le apetecía encenderlos, entonces, poco a poco y con la ayuda de unos niños los fuimos encendiendo. Las bombetas que compartimos con los mayores, pero las cascadas, ¡las fuentes y los petardos fueron para nosotros! Nos lo pasamos genial, hacía mucho tiempo que no me lo pasaba tan bien, gracias a todos por esa tarde.

Manoli, jove de Pepita Albertí

Mi pasado, Mi presente

Soy Josefa, nací un ocho de abril de 1930 en Lorca (Murcia). Mi padre se llamaba Pedro Cabrera enfermó, no sé de qué y murió hace 54 años. Mi madre Anica Andreu murió hace unos 38 años.

Tuvieron siete hijos: Isabel, Beatriz, Anica, Josefa (que soy yo), María y dos varones Miguel y Antonio. Ya solo quedamos tres, mi hermana María, Antonio y yo. Los veo poco porque viven en Lérida pero me acuerdo mucho de ellos y hablamos por teléfono.

Mis padres trabajaban en el campo, lejos del pueblo, mi madre se ocupaba de la casa y de los hijos, hasta que teníamos edad de trabajar, de ayudar en casa o de cuidar de los hermanos. La comida escaseaba y había días para comer algo, recuerdo a mi hermano que salía a ver si cazaba alguna perdiz o una liebre y mi hermana y yo buscábamos conejos por los campos. Yo con ocho años cuidaba de las ovejas, cerdos, pavos y con nueve ya me pusieron a servir en una casa. Nunca fui a la escuela, no sé leer ni escribir.

A mi marido lo conocí en un cortijo propiedad de un amigo de mi padre. Él trabajaba allí, se llamaba David Pérez, él tampoco fue nunca al colegio pero con mucho empeño y trabajo aprendió solo a leer, escribir y a hacer cuentas. Un ejemplo a seguir.

Me casé con él con 21 años, vivíamos en el campo, no sé en qué pueblo porque sólo había campo. Recogía almendras, higos, todo lo que podía. Pasado un año nos fuimos a vivir al Puerto Lumbreras, Murcia. Allí nacieron mis dos hijos: José y María dos años después.

Luego vivimos en Sagunto, Valencia, dos o tres años, en una casita pequeña al lado de mi hermana Beatriz. Mi marido se vino solo a Barcelona para encontrar algo mejor. Encontró una casa y trabajo en una bobila de Sant Fost de Campcentelles. Fue a por nosotros y vivimos allí. Él hacía ladrillos, se ocupaba

de que no se apagaran las chimeneas de cocer y cargaba camiones. Unos años después encontró trabajo en la fábrica de la Derbi, fabricando motos, entonces nos fuimos a vivir a Martorellas, en unos pisos de la empresa.

Cuando mi hija se casó, se fue a vivir a Mollet. Con el tiempo nosotros también nos vinimos, al jubilarse mi marido. David, murió a los 80 años, en el 2012.

Mi hijo vive en Sant Fost con su mujer Carmen y no tienen hijos. Mi hija, tiene dos hijas y la mayor hace cuatro meses me dio mi primer biznieta, es precioso.

Estuve tres años viviendo sola y comencé a olvidarme de cosas y de personas. Desde hace casi tres años que vivo con mi hija.

En setiembre del año pasado empecé a venir a la residencia La Immaculada, donde paso el día con otras personas mayores, mis nuevas amigas y amigos y las chicas que nos cuidan. Allí me distraigo cosiendo, que es lo que más me ha gustado hacer siempre, pintando, viendo películas... hasta hago gimnasia! Porque ya no puedo vivir sola.

Josefa Cabrera

Treball de Josefa Cabrera

Piscina amb els petits

Roser Fuentes
Auxiliar de geriatría

Uno de los días más alegres y divertidos que tenemos en nuestro centro, es el día de la piscina. Ese día se monta una gran fiesta para nuestros mayores y para sus familiares más peques. Se pone una piscina en nuestro jardín, música y esperamos impacientes a que lleguen los niños.

Ellos se ocupan de traer: globos, pistolas de agua y más enseres para divertirse y empapar al personal. Nos lo pasamos todos tan bien que al final del día acabamos todos: empapados, agotados y comiendo helado.

Compartiendo un momento único y especial tanto para nosotras las trabajadoras, como para nuestros mayores y los niños. Es un momento bonito, pues todos aprendemos de todos sin importar la edad.

Piscina amb els grans

Quant arriba l'estiu a la Residència posem al jardí unes piscines on qui vol es pot remullar els peus, fem alguna activitat als matins mentre fem petar la xerradeta...

Escola Anselm Clavé

Un grup de nois/es de l'Escola d'Anselm Clavé ens van proposar, com podeu veure, de realitzar un petit circuit d'exercicis de mobilitat al jardí del centre.

Ens vam dividir en petits grups per a realitzar les diferents activitats que ells tenien preparades. Vam poder gaudir de diferents moments distesos i alegres tots junts.

En finalitzar ens van fer un ball amb una coreografia que havien preparat.

Escola Municipal de música

El mes de maig vam rebre la visita de l'Escola de Música de Mollet per adonar-nos amb la seva música durant una estoneta. Gràcies per deixar-nos gaudir de les vostres veus.

Escola Lestonnac

Els nois i noies de l'Escola Lestonnac ens van venir a visitar un matí d'estiu i ens van proposar de realitzar uns d'exercicis de mobilitat: pals, pilota... Ens vam dividir en diferents grups per a poder-ho realitzar millor. Vam gaudir molt de la seva companyia. Fins a la propera!

Carme Blanch Roma
Animadora sociocultural

El dia 4 d'octubre vàrem anar d'excursió a Vilanova i la Geltrú, al Museu del Ferrocarril.

Vam sortir molt puntuals amb un autocar molt gran i maco. Aquesta vegada vam anar uns quants menys, o almenys ho semblava amb l'autobús tan gran!!!, comenta la Rosa T.

Vam pujar amb una grua o ascensor fins a dalt, assegudes en la cadira de rodes, no hi havia pujat mai, ens diu la Lolita. La Maria li contesta que ella tampoc en un autobús però sí a l'avió.

Vam tenir molt bon viatge fins a Vilanova. Ens vam aturar davant de l'estació de trens d'aquesta població i al costat estava el Museu. Vam entrar-hi i un noi i una noia ens esperaven per fer-nos de guia. Ens van ensenyar molts trens, vagons, locomotores de vapor...

Al pujar en un vagó de tren, molts van recordar i comentar anècdotes d'abans, quan els seients eren de fusta, estrets...

La noia ens va fer explicacions de com eren els trens, les locomotores, els vagons que hi havia de 1a, 2a o 3a classe... vam veure per fora vagons on es feien reunions, el restaurant, el bany, la cuina i fins i tot n'hi havia varis que hi havia maniquins amb roba de l'època.

Després vam anar a fora on estaven exposades les diferents locomotores, molt grans que havien anat amb carbó i d'altres ja de més modernes.

En sortir d'allí vam anar a tot passejant per les Rambles, per anar al restaurant on havíem de dinar. Vam dinar molt bé: una crema de verdures boníssima, vam demanar de què estava feta i el secret era que li havien posat curry, de segon hi havia fideuà i de postres sorbet de llimona i cafè.

Per fer baixar el dinar vam anar cap al port, vam anar a un jardí i al final de tot vam poder gaudir de les vistes del mar. Vam trobar molts nens que venien de fer aquest camí i ens van saludar.

A l'hora de tornar cap a l'estació a buscar l'autobús i vam tornar molt bé a Mollet. Vam gaudir d'un dia molt maco i en bona companyia.

Lola Paradell, Encarna Lahora, Juan Alcántara, Lolita Puig, Maria Romero,
Rosa Torondell, Maria Salut Estrada, Dolores Robles

Hort

Des de la Residència volem agrair els tres anys que ha estat amb tots nosaltres la Carlota. Ara comença una nova etapa en un altre lloc.

En tot aquest temps, ens ha ajudat a crear un hort urbà, a cuidar les hortalisses, a gaudir dels aliments cultivats per nosaltres, a recordar tècniques de cultius...

Aquell matí li vam fer un petit acte fent-li entrega d'un recull de fotos i d'una planta com a record de la seva estada amb tots nosaltres. I vam donar la benvinguda a la Mireia.

Molta sort!!!

Aniversari Carme Molins

*Els anys passen volant,
cada dia ens fem grans,
sembla ahir que vas néixer
i ja tens uns quants anys.*

Per molts anys Carme !!!

Comiat Elisa

Rosa Prat
Directora Tècnica

Benvolguda Elisa, el temps ha passat per tots, però ha sigut i és un temps molt aprofitat, i sens dubte sempre amb molta mirada als altres, ja sigui des de Càritas, de la parròquia o des d'aquí a la Residència. Ha sigut molt de temps que has entregat el teu bon fer, en col·laborar a la Immaculada. Del projecte inicial al què actualment tenim, hi ha hagut un canvi; al pis del carrer La Pau, era una gran família, allà va fer molta feina tots, i aquí al carrer Sant Jordi, la "gran família" s'ha fet diferent.

La Residència La Immaculada és com és, gràcies a l'aportació desinteressada de tots els que heu format part de la Junta, tots aquests anys d'aquesta feina tan ben feta, estan aquí presents i entre tots intentem continuar aquest gran projecte de La Immaculada.

Moltes gràcies per tot, i ens continuarem veient.

Reunió treballadors-patronat

Jordi Bertran
Membre del patronat de la Fundació

Després d'una bona experiència viscuda l'any anterior, el passat 26 de març vàrem reeditar la reunió entre les treballadores de la Residència i el Patronat.

Com l'any anterior, la reunió va servir per trobar-nos tots plegats en un mateix espai per a compartir allò que és essencial per a la gestió de la Residència en un ambient distès, on totes les veus son escoltades i tingudes en consideració.

La trobada va tenir dues parts diferenciades, una primera on mossèn David Abadías, president del Patronat, va fer una reflexió, tant a les treballadores com al propi Patronat, sobre els valors on es suporta el servei que oferim a la Residència. Aquesta reflexió va partir de dues preguntes bàsiques: que ens agrada que els altres ens facin? I que no ens agrada que els altres ens facin? Uns breus moments de reflexió individual van servir per a que tots els assistents connectéssim amb la importància d'entendre i practicar els nostres valors que ens diferencien i ens fan forts. Aprofito aquestes línies per recordar-los: respecte a la dignitat humana, hospitalitat, tolerància, caritat, confiança, responsabilitat i compromís, inconformisme i llibertat, i transparència.

La segona part de la reunió va ser liderada per Roser Vila, vocal del Patronat, qui va exposar els resultats econòmics del exercici 2018 aprofundint en el valor de la transparència. Des de el Patronat estem convençuts de la importància que les persones que treballen a la casa coneguin de primera ma com la Direcció i el Patronat gestionen els recursos econòmics i quins son els resultats.

El torn obert de preguntes va tancar la reunió, on tothom va poder expressar els seus dubtes, inquietuds o incerteses.

Agraïm la participació de totes les persones que treballen per al benestar dels nostres residents, independentment de la tasca que desenvolupa, totes sumen i son molt importants, aportant cadascuna el que millor sap fer.

Aquesta trobada es una eina que des del Patronat valorem molt positivament, sabem que les treballadores també comparteixen aquesta valoració i, en conseqüència, esperem continuar celebrant-la els propers anys per conèixer-nos millor uns i altres, i per aprofundir en la millora del servei que oferim.

Bingo familiar

Des de fa uns anys, a mitjans de setembre, celebrem el Bingo Familiar, un divendres a la tarda. Hi són convidats tothom, residents, usuaris, familiars, treballadors...

Un dia, les noies em van comentar si m'agradaria cantar el bingo pel micròfon i els hi vaig dir que Sí, que ho provaria!

Lavors el dia de l'acte em van posar davant del micròfon i d'una taula i vaig començar dient: senyors i senyores el bingo comença ja, silenci!!!

Al costat tenia a la Gemma, una voluntària que anava traient les boles i em deia el número perquè el cantés ben fort i que tots vosaltres poguéssiu mirar si teníeu Línia o Bingo. Perquè es fan uns quants bingos amb els seus respectius premis, ja siguin vals per anar a la perruqueria, al podòleg o regals.

Espero tornar-ho a fer un altre cop perquè m'agrada molt parlar pel micro.

Felicia Agustí

Un pessic de la vida de la meva àvia

La meva àvia, Concha Catalán Olaria, va néixer en una masia d'un petit poblet de la província de Terol anomenat Mora de Rubielos.

És la petita de set germans i va passar la seva infantesa al poble, entre camps i bestiar però, va esclatar la Gerra Civil, fet que va marcar la seva joventut, donat que va haver de deixar tot el que tenia a mesura que l'exercit Nacional anava avançant fins a arribar a Sagunto (València).

Com anècdota d'aquells temps de joventut, destaco el que sempre m'ha explicat ella mateixa, que no és una altra cosa que el fet que ella volia tallar-se el cabell perquè en tenia molt i molt ondulat i era un autèntic calvari rentar-se'l i pentinar-se'l i més en aquella època! I com que en aquells temps no s'estilava que les dones portessin el cabell curt, la meva besàvia sempre li deia que no. Tant va insistir que la meva besàvia al final li va dir que sí però amb una única condició: que tots els seus germans i cunyats tornessin sans i estalvis de la guerra. És clar, que la meva besàvia no s'imaginava que això pogués passar quan hi havia tantes baixes per culpa de la guerra i les malalties. Doncs, sorprenentment, va acabar la guerra i varen tornar tots els cunyats i germans, tots! I és clar, la seva mare va haver de claudicar i deixar-li tallar el cabell, que mai més a portat llarg.

Un cop finalitzada la guerra, es va casar amb el meu avi, Máximo Górriz Ros, l'amor de la seva vida i després vingueren els fills, primer el meu tiet l'Emiliano i 5 anys després i per sorpresa la meva mare Conchin.

Com que al poble no hi havia massa oportunitats van decidir venir cap a Mollet, ja que un familiar els hi havia dit que era més fàcil trobar feina i, és així, com tota la família es va desplaçar i instal·lar a Mollet, en una caseta molt acollidora situada al carrer Cervantes. El meu avi treballava a la fàbrica tèxtil de Can Mulà i ella treballava fent neteja domèstica a diverses cases i després de teixidora a la fàbrica tèxtil Can Fabregas. Sempre va fer pinya amb el meu avi i varen tirar endavant a base de treball i esforç.

No va deixar de treballar fins que vàrem néixer la meva germana i jo, moment en què va decidir dedicar-se a cuidar-nos per tal d'ajudar a la meva mare que treballava.

És una àvia molt afectuosa que, juntament amb el meu avi, va formar una gran família: dos fills, quatre néts i 7 besnéts!, sempre pendent de tots i sobretot del seu marit que va cuidar i estimar fins a l'últim dia. Cal dir, que no he vist mai una parella que s'estimés i es respectés tant com ells i la mort del meu avi va suposar un cop molt dur per a ella. Tot i això, valenta i eixerida va voler seguir vivint sola fins als 96 anys, moment en què va veure que necessitava ajuda i "como no quiere dar faena" va decidir anar a viure a la residència.

Per concloure, puc dir que la vida de la meva àvia ha estat dura per les circumstàncies que va viure tota la seva generació: guerra, post guerra, etc., però també molt plena, donat que a conegut l'amor incondicional i ha pogut veure amb el cap "clar" tota la gran família que a format.

Un besico iaia!!!

Treball de Rosa Torondell

Imma Gómez Górriz néta de Concha Catalán

La Castanyada

Aquest any vam celebrar la Castanyada amb la companyia dels nois/es de l'IES Gallecs i de dues castanyeres!!

La festa va venir acompanyada de música amb panellets, moniatos i castanyes per a tothom.

Després de berenar els nois/es ens van ajudar a crear un gran mural on tothom va poder plasmar la seva mà amb el color que va voler i escriure una nota on explicava que recordava d'aquesta data.

El mural el vam penjar al passadís i durant uns dies el vam poder gaudir. Després cadascú es va poder endur el seu record a casa.

IES GALLECS

Mi gran familia

Hola, me llamo Amado Ejarque Pérez, tengo 82 años, nací un 4 de abril de 1937 en una pequeña localidad situada al sur de Teruel, llamada Luco de Bordón, digo “llamada” porque por desgracia ya no existe...

Mis padres se llamaban Joaquín y Plácida, personas humildes que vivieron toda su vida del campo. Soy el cuarto de ocho hermanos, dos de ellos, Benjamín y Luis fallecieron hace ya algún tiempo. El año en que nací, 1937, fue el año de la postguerra, pero nosotros por suerte no la sufrimos mucho ya que en el campo teníamos de todo y no pasamos hambre.

A mis dieciocho años realicé el servicio militar en el cuartel general de Zaragoza, en el cual hice grandes amigos y guardo muy buenos recuerdos.

En el año 1961 mis padres decidieron emigrar a Cataluña y se instalaron en la localidad de Mollet del Vallés, por aquel tiempo yo tenía entonces 24 años y rápidamente encontré trabajo en una empresa situada en Martorelles conocida como Rabasa Derbi, fabricaban bicicletas y motocicletas, en ella dediqué toda mi vida laboral hasta que un buen día cerró.

Yo siempre he sido un hombre serio, tímido y bastante reservado, pero un buen día en el baile conocí a la que iba a ser la mujer de mi vida, Consuelo, ella era todo lo contrario a mí, le encantaba hablar, bailar, relacionarse con todo el mundo, una mujer muy sociable. A mi hermano Benjamín también le gustaba, pero por suerte me eligió a mí.

A los 28 años me casé con Consuelo, ella tenía 26 y decidimos irnos a vivir a un piso pequeñito pero acogedor, donde poder formar nuestra familia.

Y así fue, tuvimos seis hijos, Joaquín, Mónica, Luis, Santi, Sergio y Raquel, de los cuales no tengo nada malo que decir de ellos, todo lo contrario, personas trabajadoras, familiares y sobre todo personas humildes, como mis raíces.

Pasados los años mis hijos se han casado y han aparecido en nuestras vidas sus parejas, Mari, Jacinto, M.ª José, Marta, Carmeta y Rubén. Y como la vida continua, he tenido la suerte de conocer a mis ocho nietos, Andrea, Anna, Alex, Jordi, Gisela, Paula, Rubén y Joel.

Con mi familia he vivido momentos únicos, pero el que creo que ellos tampoco olvidarán fue el día que me volví a casar con su madre, en el año 2016, hacíamos 50 años de casados, ¡¡¡y eso había que celebrarlo!!! Hicimos una ceremonia sencilla, nos casó el alcalde en el Ayuntamiento de Mollet, vino toda la familia y ese fue un día muy especial para todos/as.

Ahora a mis 82 años estoy en una época de mi vida que por desgracia no tengo muchos recuerdos debido a mi enfermedad, pero gracias a todos ellos que me ayudan a diario y sobre todo gracias a Consuelo por estar siempre a mi lado, en los buenos y malos momentos, hacen que mi día a día sea mejor que el anterior y que todos esos pequeños recuerdos no pasen inadvertidos.

Este es un trozo muy pequeño de mi vida, he trabajado mucho, he sufrido mucho pero también he sido muy feliz y querido por toda mi familia.

No quiero acabar sin antes comentar que, a pesar de mi escasa memoria, y aunque pasen los años, no hay nada que pueda emocionarme más como escuchar una “jota” cantada por mí cuñado Vicente Cardona y me haga recordar donde nací, de donde vengo, mis raíces.

Dar gracias también al Centro de día La Inmaculada por el cuidado y respeto que me demuestran a diario.

Gracias.

Raquel Ejarque Martínez , filla de Amado

Noia de ciutat

Vaig néixer a Barcelona, al costat de l'Arc del Triomf, l'11 d'octubre de 1927. Vaig ser la segona filla de n'Antonio Delclòs Feliu, de professió les seves històries i d'en Mercè Cantuer Caveró, cosidora dels magatzems el Tívoli.

Amb quatre anys vaig entrar, gràcies a la informació del meu oncle Joan, que realment em va fer de pare, al col·legi Pere Vila que s'estava acabant de fer. Vaig ser de la primera promoció, la seva primera directora va ser la Teresa Bellsolà Codina.

Quant tenia nou anys va esclatar la guerra, vaig haver de partir portes d'armaris de les escombraries i bigues que quedaven al descobert quan els bombardejos, per a poder fer el menjar. Recordo que quan tocava la sirena deien "catalans als refugis", quan passava tot es deia "catalans torneu a les vostres cases, la Generalitat vetllarà per vosaltres".

Als catorze anys ja sortia del col·legi amb una beca per estudiar a l'Institut Verdaguer del Parc de la Ciutadella, però la meua mare va dir que si no estudiava una filla, no estudiava l'altra, i com que hi faltaven els calers a casa, vaig haver d'anar d'aprenenta a la veïna de dalt per a cosir, feina que he fet fins als 70 anys.

Al 24 de juliol de 1952, em vaig casar amb l'Adolf Solano, un noi que havia vingut del poble, tinc moltes arrels aragoneses per part de la meua mare. Vam tenir dos fills: una noia i un noi, els quals m'han donat tres nétes i quatre besnéts.

Em vaig quedar vídua el 19 d'agost del 2005. Ara visc amb la meua filla i el meu gendre i hem porten de dilluns a divendres al Centre de dia.

Montserrat Delclòs

Treball de Juan Alcántara

Records de Nadal

Aquest any passat, vam pensar de celebrar el Nadal recordant els Nadals viscuts amb família, per això durant un temps abans, vam demanar la col·laboració familiar perquè ens fessin arribar una fotografia del seu familiar celebrant el Nadal en família. La veritat és que van rebre moltes fotografies i molt emotives, des del centre volem agrair la gran participació per part de tots vostès.

En realitzar l'activitat en l'àrea de psicogeriatria ens vam reunir dos dies, un matí i una tarda, amb els familiars, i en les dues sessions van participar força gent. I en l'activitat del centre de dia, que va ser en una única sessió, també van participar molts familiars. Vam recordar i ens van explicar els nadals, on es reunien tots per a cantar, menjar, gaudir dels amics, dels familiars. Vam tenir moments per cantar, recordar, riure, i també moments més emotius en recordar aquells que ja no hi són.

Cadascun ens va explicar la seva fotografia, amb més ajuda o menys del seu familiar, i la vam enganxar en un mural tot posant el nom i una frase per recordar-ho.

Tots aquests RECORDS DE NADAL els vam tenir presents en el centre durant una força temporada, per tal que tots els poguessin visualitzar.

Sopar de Nadal

Per Nadal, vam gaudir com cada any d'un sopar de germanor de tot el personal com obsequi de la Junta del Patronat per felicitar-nos les festes. Aquest any ho vam celebrar en el restaurant "El Vell Nou" on vam passar una molt bona estona tots junts.

La vida d'Assumpció Grabalós

M'han demanat que escrigui unes ratlles sobre mi. Això d'escriure no és lo meu, però m'hi han ajudat els més joves.

Soc l'Asunción (pronunciat així) Grabalós Coma. Soc de la Pobla de Segur i no vaig conèixer la meva mare perquè va morir quan jo tenia 3 anys. Vaig quedar sola amb el meu pare. Em va criar ell, però sobretot les meves tietes i cosines. La Tina feia cases a Barcelona i quan va morir la meva mare va tornar a La Pobla per cuidar-me. De tant en tant, també anava a la Vall d'Aran per estar amb els padrins de bateig.

A vegades em sentireu dir el nom de Pepito. És que quan jo tenia catorze anys va morir el Pepito, el meu germà. Ell tenia 26 anys. Era molt bo, érem molt bons amics i el vaig plorar molt. De ben petita, vaig viure amb el meu pare i ell a Productora, que era el nom que donàvem a la central elèctrica de La Pobla de Segur. Ell hi treballava a la comptabilitat de l'empresa. Hi vam viure molt bé i anava a escola a les monges de la Sagrada Família. El pare parlava francès perquè era fill de Carcassona.

Sempre m'ha agradat molt anar a missa. Quan era jove hi anava gairebé cada dia i cantava a la coral. La missa m'ha donat moltes coses. Allí hi vaig conèixer l'Alfonso, amb qui més tard em vaig casar. Era el 1963. Érem un xic grans per a l'època, però vam tenir dues filles precioses: la Júlia i la Teresa. El meu marit era de La Pobleta de Bellvé, però vivíem a La Pobla, en un edifici de La Caixa. Del temps a La Pobla recordo que cada cap de setmana anàvem amb les nenes i el meu marit a fer excursions amb taxi i el taxista es quedava a dinar amb nosaltres.

El meu home, l'Alfonso, treballava en una fàbrica de ciment a Xerallo. Hi analitzava mostres al laboratori. La fàbrica va tancar i ens van donar a escollir moltes destinacions de Barcelona i Tarragona. Com jo no volia cap capital, vaig triar Mollet. Era començaments dels anys setanta.

Així doncs vam anar cap a Mollet, que és on he viscut la meitat de la meva vida; però em va costar molt deixar La Pobla i m'enyorava molt. Aquí m'he dedicat tota la vida a la família, fent les coses que abans fèiem només les dones: arreglar la casa, fer el menjar i tenir-ho tot a punt. Que ho féssim tot les dones, no vol dir que no fóssim felices. Així que mentre jo feinejava per casa, el meu marit anava a treballar i les nenes anaven a estudi. Elles els anys que anaven a l'escola, també van estudiar música. A casa nostra la música ha estat sempre molt important.

Després de l'escola, la Júlia va anar a la Universitat a estudiar física. I la Teresa va continuar amb la carrera de piano. La Júlia després ens ho va canviar tot. Quan va acabar la carrera, va començar a treballar a la SEAT, però al cap de dos anys es va casar i se'n va anar a viure als Estats Units. Això va ser un gran canvi per nosaltres, que la vam trobar molt a faltar. Al cap de poc temps, el meu marit es va posar malalt i va morir. Era l'any dels olímpics, però al gener. Va ser molt trist. Ens vam quedar la Teresa i jo soles. La Teresa no va poder continuar amb la música. Treballava a Mollet i vivia amb mi. Em va fer molta companyia. Ha viscut sempre amb mi i li estic molt agraïda.

Quan la Teresa i jo ens vam quedar soles, vam començar a anar als Estats Units un cop cada any, i ens hi estàvem un mes. La Júlia havia anat als Estats Units perquè el meu gendre, el Joan, va començar el doctorat a la Universitat de Yale. Ens pensàvem que tornaria després de tres anys, però el cert és que s'hi va estar molts més anys.

L'any 1995 va néixer la meva néta Clara a Richmond, a prop de Washington. Era molt maca i em vaig estar tres mesos a casa de la Júlia per ajudar-los. Després va néixer el meu nét Joan: era l'any 2000 i ja vivien a Califòrnia. Això sí que està lluny! Era un viatge molt llarg, però quan érem allà ens hi trobàvem molt bé. Vivien a prop de Sant Francisco i fèiem moltes excursions. Vam veure arbres molt grossos, que es diuen sequoies.

Un dia la Júlia ens va dir que tornaven a Catalunya i va ser una gran alegria. En tornar es van instal·lar a Tarragona. No era gaire a prop de Mollet, però era molt més a prop que els Estats Units. Ens podíem veure més sovint i tenir els nens a casa ens agradava molt.

Què més us puc dir...! M'agradava força la cuina i alguns plats de tota la vida tenien molt èxit a la família: l'arròs a la cassola, l'escudella barrejada, el rap rostit, el caldo, les cols amb cansalada i el conill a la brasa.

A mi m'han distret molt les revistes del cor i la tele. Però sobretot... enraonar amb la gent. També m'agradava moltíssim anar a sentir els concerts de la Coral Sant Vicenç perquè hi cantaven les meves filles, el meu marit i el meu gendre.

Ara fa força dies que no faig aquestes coses que us dic. Tinc el cap en un altre lloc. Ja ho veieu!! També, ja veieu que he viscut en diversos llocs, però sobretot a La Pobla i a Mollet. I ara... aquí... a La Immaculada, fins que Déu vulgui...

Teresa i Júlia, filles de l'Assumpció Grabalós

Visites de Nadal

Col·legis nous

Coral Casal Cultural

Coral El Clavell

Escola l'Estonnac

Escola Municipal de Música

IES Gallecs

Los Monegros

Reis Mags

Caga tió

Cada any els petits de la casa, fills, néts o besnéts dels nostres residents/usuaris o treballadores ens visiten per a fer cagar el Tió al llarg de tot el matí.

Primer en l'àrea de psicogeriatria i després en el Centre de Dia, sonen els bastons mentre es canten nades i la famosa cançó de: Caga tió, tió de Nadal!!!, llavors, de sobte ve una flaire... aixequem la flassada i sorpresa!!!!.. El Tió ens ha deixat tot de llaminadures per a tothom.

Les dotze campanades

I va arribar el 31 de desembre!!!

I com no podíem deixar passar l'ocasió, a mig matí vam celebrar Les 12 Campanades!!! Primer a la sala de psicogeriatria i després amb la resta d'usuaris i residents.

Ens vam preparar per a l'ocasió, amb els nostres 12 grans de raïms, la bosseta del cotilló... i van començar a tocar els quarts... i llavors, dong un gra de raïm, dong altre gra... fins a 12.

I benvingut 2019!!! Vam començar amb el ritual de fer-nos petons i abraçades i va començar la festa amb música i a ball. Tots junts amb familiars i treballadores vam gaudir d'aquest moment.

Esperem que l'experiència es pugui repetir.

El sevillano

Nació un 14 de noviembre de 1940, en plena postguerra, en un bonito pueblo de la Sierra de Sevilla, Constantina de la Sierra.

Aquí pasó su infancia, con su hermana, su hermano y sus padres. En la casa vivían varias familias: ellos, más sus abuelos, tíos y primos. Fue una época dura, pues hacía escasos años que había finalizado la guerra civil y como se pueden imaginar los recursos y la comida era limitada.

No le gustaba mucho ir a la escuela, así que cuando empezó a ir al colegio, se escapaba porque prefería ir fuera a jugar al fútbol, pasión que hoy en día todavía le dura, así que no aprendió ni a leer ni a escribir hasta el momento en que hizo el servicio militar, que se vio obligado a aprender para poder escribirle cartas a la que hoy en día es su mujer Manoli, también nacida en Constantina.

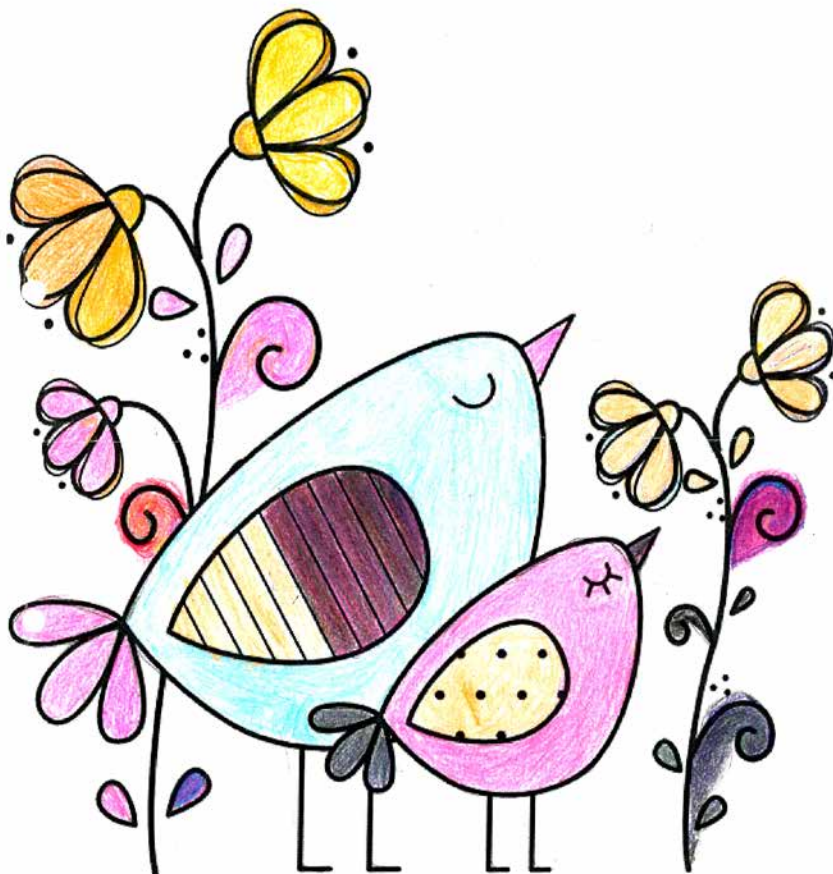
Se conocieron cuando tenían trece y catorce años. Pasaron unos años antes de hacerse novios. Siendo novios, Manoli emigró con su familia primero a Sant Fost de Campcentelles, y él cuando acabó el servicio militar viajó hasta Barcelona para reunirse con ellos. Se instaló en la misma casa y empezó a trabajar en la construcción.

En 1966 se casaron y fue después de casarse cuando se fueron a vivir definitivamente a Mollet del Vallès, donde crearon con mucho trabajo y esfuerzo su pequeño hogar y criaron a sus hijos. Al año de estar casados tuvieron a su primera hija y después de esta vinieron cuatro más, cinco hijos en total: cuatro niñas y un niño, y de estos cinco hijos, cuatro nietos, dos niños y dos niñas.

Aquí estuvo trabajando en la construcción, que es a lo que se ha dedicado toda su vida, un trabajo muy duro y muy poco valorado, pues a cuanta gente nos ha proporcionado un hogar con el sudor de su frente y el esfuerzo físico que requiere tal profesión.

Hace casi dos años pudimos celebrar las bodas de oro, un día muy especial y emotivo para todos y todas. Fue una sorpresa pues ellos no sabían nada y nos pudimos reunir toda la familia, hijos, hermanos, cuñados, sobrinos y nietos, recreando una simulación de boda y así los volvimos a casar después de cincuenta años y volvieron a dar el...¡¡¡SÍ QUIERO!!!

Fills de Manuel Martínez

Treball d'Elvira Martínez

Carnestoltes

Paqui López
Auxiliar de geriatría

Que divertido preparar los disfraces para celebrar el Carnestoltes. ¡Que guapos que estábamos todos... ¡Amado vino de su casa disfrazado de payaso, graciosísimo!

No nos faltaron los gorros, las gafas de colores, los antifaces... Y la música para bailar, reír y hacernos fotos para recordar esa mañana llena de alegría y buen humor.

Carnestoltes col·legis nous

Durant aquest curs, els alumnes de l'escola Col·legis nous ens han visitat en diverses ocasions, ja sigui per cantar nades, per jugar al bingo, per fer tallers de Carnestoltes, obres de teatre... La veritat es que ha sigut un intercanvi molt maco, i una bona vivència per les dues generacions. Moltes gràcies a tots i totes, us esperem el curs vinent.

Antonia Mesalles

Hola, hem dic Antonia i vaig néixer un 28 de novembre de 1935 a Lleida. Els meus pares es deien Pere i Antonia. El pare era paleta i pagès i la mare feia la feina de casa i cuidar canalla. Vivíem a Soses a pocs kilòmetres de Lleida, casa nostra tenia el sobrenom de "Casa Quimet" com es deia el meu avi.

Vam ser tres noies: Dolores, Serafina i jo i un noi en Quimet. En Quimet va morir jove als 24 anys per un accident. Per la guerra vam haver d'anar a viure en una masia perquè ens van evacuar, tot i això vaig tenir una bona infància.

Als disset anys vaig sortir de casa com aquell qui diu, vaig anar a servir a Lleida, amb una noia que aspirava a ser religiosa i al final ho va ser.

La meva germana Serafina vivia a Barcelona i estava treballant a l'hospital l'Esperança, va demanar a veure si jo també hi podia entrar. Als 24 anys vaig poder entrar-hi l'hospital. Em vaig treure oposicions de l'Ajuntament per la plaça d'auxiliar. Hi vaig treballar nou anys l'hospital.

Mentre jo estava a Barcelona anava a un centre catòlic. Allí hi havia un noi en Joan, però després de cinc anys de veure'ns de tant en tant, ell es va decidir. Vam ser nòvios un any i mig. Ens vam casar a la Parròquia de la Verge de Montserrat a les 12 del migdia. Jo anava de blanc amb un vel i un tocado i ell anava amb americana i corbata. Vam ser poquets al convit. De viatge de nuvis vam anar a Madrid una setmana i també vam anar a València a veure un tiet d'ell.

En Joan era mecànic de cotxes. Vam anar a viure al pis del Joan que tenia de solter. En casar-me vaig demanar al treball que em canviessin a Lactància.

Del nostre amor va néixer en Joan Antoni i després en Carles. En tenir el primer fill em vaig demanar una excedència que va durar 22 anys.

En aquest temps l'Ajuntament va estar venent-se hospitals i clíniques, tot el que tenia. Llavors en reincorporar-me no sabien on ubicar-me, vaig anar a una residència de gent gran a Barcelona. Hi vaig estar tres mesos però vaig tenir un accident laboral on em vaig trencar dos vertebres. I em van donar la llarga malaltia.

Va passar el temps, el gran es va casar, tinc una neta Ania que té 18 anys. Les circumstàncies de la vida, les malalties, han fet que anés a viure a diferents residències fins a venir a la vostra, per estat a prop dels meus fills.

Antonia Mesalles

La Dolorcita

Protagonista de esta historia, más conocida por Dolorcita o la Lola. La Dolores, nació en una noche mágica en un pueblecito cerca de Antequera en la provincia de Málaga llamado Humilladero. La noche de reyes.

El padre de la Dolores se llamaba José Mir Torres. De una familia muy arraigada a la medicina con doctores de gran prestigio dentro de la provincia. Su madre se llamaba Antonia Segura Moreno, familia muy conocida por ser los propietarios del único horno de pan del pueblo.

La Dolores, es la más pequeña, de estatura también, de cinco hermanos: Antoñita, Pepe, Angelita y Blas.

En aquellos tiempos se vivía en paz y felicidad hasta que estalló la conocida guerra civil, y con ella llegaron sus terribles consecuencias.

La Dolores, muy joven, juntamente con su familia, se vio obligada a migrar como muchas otras personas, en busca de nuevas oportunidades.

Afortunadamente llegaron hasta un pueblecito llamado Mollet del Vallès, en la provincia Barcelona. Rico en agricultura, ganadería e industria textil. Rápidamente se integraron y adaptaron a su nueva vida; tradiciones, costumbres y un nuevo idioma, el catalán, que en aquella época estaba completamente prohibido.

No pasarían muchos años cuando la Dolores, ya más conocida por La Lola, conoció a un apuesto joven, en las gloriosas tardes del Tabarán. Practicando el baile oficial que le perdura hasta nuestros días. Se enamoró locamente de aquel joven llamado Vidal. Procedente también de tierras andaluzas.

Al poco tiempo, Vidal, la llevó al altar para contraer matrimonio. Curiosamente, en el único coche a motor que existía en Mollet, al cual se conocía como el: coche del pescadero.

Esta bonita pareja construyó su nuevo hogar en el barrio de la riera seca, formando así una hermosa familia con sus tres hijos: Pepito, Vidalín y Juan, más conocido como “el nene”.

Y para acabar, como diría la mismísima Dolores; colorín colorado, este cuento se ha acabado.

Vidal, fill de la Dolores Mir Segura

Treball de Rosa Saez

La cistellera

Vaig néixer a Barcelona, al barri de Gràcia, el dia 29 de novembre de 1923. El meu pare es deia Miquel i era del poble tarragoní de Margalef de Montsant i la meva mare de Maials Lleida.

Jo sóc la segona de tres germans, la Maria, jo i en Miquel. El meu pare tenia l'ofici de cisteller, i jo el vaig aprendre perquè m'agradava molt. La meva mare s'ocupava de les feines de casa. També m'agradava molt cosir, i confeccionar la meva pròpia roba.

De jove anava a ballar, allí vaig conèixer el que seria el meu marit, en Ferran, ens vàrem casar el 31 d'agost de 1947 i hem viscut plegats durant 65 anys. A l'estiu anàvem de càmping, sobretot a la muntanya al costat d'un riu.

Tinc una filla la Maria Rosa, tres néts l'Eulàlia, la Montserrat i el Ferran, la família ha crescut amb un besnét, en Malan.

Vàrem venir a Mollet l'any 1968, amb motiu del trasllat de feina del meu marit.

D'ençà que em vaig quedar vídua, he viscut un temps sola i també acompanyada de la meva filla, fa uns mesos que visc a la residència, cada dia em vénen a veure els meus familiars.

Rosa Pascual Jové i família.

Treball de Dolores Mir

Apuntes de vida

Apuntes de Vida

Me llamo Pilar Patiño y nací en Granatula de Calatrava, provincia de Ciudad Real en el año 1944. Un 13 de enero. Mi Padre se llamaba José y mi Madre Lorenza. Tengo un hermano y dos hermanas, Marcelino, Josefa y María.

De pequeña fui poco tiempo a la escuela y aprendí lo básico. Enseguida me puse a trabajar en el campo y aprendí algo de costura.

En 1964 me casé con mi novio Aquilino y nos fuimos a vivir a Barcelona y tuvimos 4 hijos, Víctor, Jesús, Pili y Gemma. Tengo 3 nietos. Al principio vivíamos en Santa Perpetua, pero cuando nació mi primer hijo en 1968 nos trasladamos a Mollet y aquí seguimos. Al principio hacía algún trabajo en alguna fábrica, pero básicamente me dedicaba a cuidar de mis hijos y de la casa. Enviude hace 30 años y ya me tuve que buscar faena de empleada de hogar para poder sacar a mi familia adelante. Lo que he conseguido a fuerza de mucho esfuerzo y sacrificio.

Ahora, desde hace dos meses estoy en el centro de día de La Inmaculada.

Fills de Pilar Patiño

La vida és un carnaval

Vam fer la nostra entrada al son de la Vida és un Carnaval de la Cèlia Cruz, el passat dijous 28 de febrer. Veníem de l'Institut Gallecs i, aquesta vegada, volíem sorprendre els avis i les àvies de la Residència La Immaculada, organitzant-los una petita festa de Carnestoltes. Ja ens anàvem coneixent, va ser la tercera vegada que els hi fèiem una visita: per la festa de la Castanyada i per Nadal.

Aquesta vegada la proposta va ser molt divertida! Ells i elles ens van donar la idea: muntar un karaoke!! Quin repte! A classe ens vam posar mans a l'obra: preparant coreografies, les lletres de les cançons i les disfresses. Finalment, va arribar el dia. Ens sentíem tan nervioses... i si no els agradava? I si s'avorrien? I si... i si... Però, finalment, tot va sortir genial. Ens va resultar molt entretingut practicar amb ells i elles les coreografies que havíem muntat a classe. Quina traça! Tots plegats vam compartir una tarda plena de rialles, balls i cançons. I ens vam emocionar moltíssim amb els records que d'experiències viscudes amb aquestes músiques: aquell xicot amb qui ballaven a la festa del poble la cançó de Machín, o aquell Cap d'any que s'encetava amb Amics per sempre, encenent-se els llums de sobte per obligar-los a sortir del local, ...

Hem après molt a través d'aquestes propostes: hem pres consciència de la importància de planificar les activitats, d'organitzar-les tenint present els vostres gustos, que es poden assolir els objectius més agosarats; que, inclús les festes, tenen el seu entrellat.

Moltíssimes gràcies per oferir-nos el vostre temps i el vostre cor.

Fins la propera!

Les alumnes de 2n curs d'Atenció a les Persones en Situació de Dependència de l'Institut Gallecs.

Lolita

És la Dolors Puig Butjosa, però molts li diuen Lolita. Va néixer a Parets del Vallès, el dia 9 d'octubre del 1927.

Va créixer entre el seu germà gran, Josep o Pepito, la seva germana petita, l'Eulàlia o Laieta, la seva iaia Dolors i, naturalment, els seus pares. S'estimaven tots i eren feliços.

Va anar al col·legi de les Monges, que ara en diuen escola Lestonnac, fins als 15 o 16 anys i allà va trobar l'estimació i l'ajuda de la Madre Aguado.

La guerra va venir quan ella tenia 9 anys i una guerra no perdona els mals records, però la Lolita és una persona valenta i aquí la tenim, tan eixerida.

Li encantava anar en bicicleta, especialment amb la del seu germà i, més tard, no es perdia mai la volta ciclista a la tele.

Va estudiar el Corte i Confecció amb la professora Dolors Monserdà i ho va fer tan bé que, al cap dels anys, va ser ella qui es va fer professora de Corte. La seva paciència i dolçor, la seva professionalitat i la seva intel·ligència, van fer la resta: va ser una professora estimada i respectada per les seves alumnes.

La Lolita era una noia molt maca, molt fina. Els pretendents se l'arrancaven i a 24 anys va escollir i es va casar amb en Lluís de Can Milà, Lluís Pi Carrasco. Van tenir 6 fills: 3 nenes i 3 nens. Té 12 néts i 5 besnéts.

Se'n van anar a viure al Nord de França, durant 13 anys, on va ser un canvi de vida radical. Va ser quan va tornar a Mollet que es va instal·lar com a professora de Corte i Confecció.

Li agrada molt la pintura. Ha fet un parell de quadres, i també ha pintat alguns mandales. Té unes mans d'or, ho sap fer tot, i tot ho fa bé: cosir, planxar, fer mitja, ganxet, pastissos, tallar cabells. Fa una obra d'art amb tot el que toca.

I avui, la tenim aquí, entre nosaltres, aprofitant de cada instant que passa...

Chantal, filla Lolita Puig

Una gran mujer

Me llamo María Rodríguez y nací un 5 de julio de 1932 en Villar del Rey, provincia de Badajoz. Fui la tercera de siete hermanos: Fernando, Antonio, yo María, Manuela, Agustina, Flora, Jerónimo.

Mis padres Antonio y Manuela nos criaron a todos. Él trabajaba en el campo y ella en lo que le salía ya fuese limpiar, el campo, pintar....

A los 16 años conocí al que sería mi marido, Enrique, que tenía 20 años en el pueblo. Estuvimos cuatro años de novios. Nos casamos y tuvimos siete hijos.

De joven trabajé transportando agua del pilar a una carnicería, luego entré interna en una casa limpiando, cocinando, planchando ...

Estuvimos viviendo en Villar del Rey hasta mis veinte y dos años, luego nos fuimos a Badajoz capital. A los 38 años, decidí junto a mi marido venir a vivir a Mollet. Siempre los cambios que fuimos haciendo fueron por trabajo. Poco a poco algunos de mis hermanos también se vinieron para aquí. Aquí estuve limpiando casas hasta que nació mi último hijo. Mi marido hace 26 años que falleció, al igual que hace dos años murió una de mis hijas de cáncer de mama.

Actualmente vivo sola y mis hijos vienen a verme a menudo. Tengo 13 nietos y cinco bisnietos guapísimos. Estoy muy orgullosa de la familia que formé y todos somos una piña.

Desde hace unos meses que vengo al Centro de Día.

María Rodríguez

De Córdoba a Francia

Me presento, soy María Romero y quiero contarles un poco de mi vida. Nací en Villa del Río, provincia de Córdoba un 16 de abril de 1925. Mi padre se llamaba Juan Romero y venía de una familia de carboneros y mi madre María Castro recogía aceitunas en la temporada de invierno y llevaba su casa. Tuve tres hermanos y yo la cuarta. Pedro, Ana y Dolores que murió con 9 años. Tuve una infancia feliz, no tuve que ir a trabajar al campo ni a servir. Estaba en el colegio.

Cuando estalló la guerra nos evacuaron del pueblo y fuimos a diferentes poblaciones. A mi padre lo hirieron, le tocó una baña encima del corazón. Lo dieron por inútil para ir al frente y la retaguardia. Lo pusieron de carabinero y de allí nos fuimos a Cuenca donde entró a trabajar en Hacienda. Nos volvimos al pueblo, yo en esa época ayudaba a mi madre a vender fruta y verdura y mi padre estaba en Galicia.

A los 16 años conocí al hombre que tanto he querido, a mi Victoriano. Pero hasta los 21 no me pude casar con él. Nos fuimos a vivir con mis suegros, en una casita que nos arreglaron. Victoriano era peluquero.

A los 22 años tuve a mi primer hijo Pedro, cuatro años después a Juan y el tercero Victoriano. Por desgracia he perdido a los dos mayores. Pedro con 24 años en el viaje de novios le dio un derrame cerebral y a los seis años de esa pérdida mi hijo Juan se moría de un cáncer de estómago.

Pasaron los años de casada y mis padres vivían en Barcelona y nos vinimos con ellos. Aquí trabajé haciendo faenas en una tienda de electrodomésticos. Luego me pusieron una pollería, lo dejé al morir mi hijo, porque estaba muy triste y no tenía ganas de hacer nada.

Mi hermano que vivía en Inglaterra con mi madre me dijo que nos fuésemos a vivir con ellos. Nos arrancamos y nos fuimos sin conocer ni idioma ni nada. Pero en la frontera de Francia a Inglaterra no nos dejaron entrar por no llevar contrato de trabajo. Allí pasamos tres días y tres noches. Una señora que nos vio muy desesperados nos ayudó a establecer contacto con mi hermano. Y nos dijeron que no podíamos entrar al país.

Hablando con mi marido decidimos de quedarnos a vivir en Francia, sin conocer el idioma ni a nadie. Fue una etapa difícil para todos, para mi marido, para mi hijo que tenía entonces seis años.

Yo he sido una mujer muy valiente, echada “pa adelante”. Para decirlos que me saqué el carnet de conducir a los 40 años y sin saber francés.

Tuve la suerte de encontrar una señora que era española que me ayudó a encontrar trabajo. Me colocó en un Instituto, primero de limpiadora y luego de cocinera. Allí estuve 18 años, luego estando de cocinera coloqué a mi marido. Fuimos muy felices en Francia. Mi hijo se casó en Francia y vive allí con su mujer y sus tres hijas, mis nietas. También tengo 4 biznietas. Y mientras pude iba yo solita a visitarlos en avión.

Al jubilarnos nos vinimos a España. Me quedé viuda hace unos años. Aquí en Mollet tengo un primo José, que lo quiero como si fuese un hijo. Es el que se cuida ahora de mí porque está más cerca.

Des de hace un tiempo que estoy aquí en la Residencia porque ya no puedo estar sola, pero estoy contenta e integrada.

María Romero

Treball d'Isabel Cerezo

Formació

Andrea Moya
Auxiliar de geriatria

En el mes de octubre nos ofrecieron la oportunidad de realizar un curso: Activa tu lado positivo i la alegría como motor de motivación.

Se basaba en un proceso vivencial, generando una serie de experiencias que pudimos vivir, sentir y aprender a través de distintos juegos. Durante 3 días entrábamos a la sala con expectación y nerviosismo porque no sabíamos a que nos íbamos a enfrentar.

Los juegos eran totalmente diferentes: podían ser un saludo divertido, el pilla pilla, bailar, hacer de estatuas, cantar, o simplemente escucharnos a nosotras mismas y a las demás compañeras. Hubo muchas risas, llantos y muchas bromas. Al acabar te dabas cuenta de que de verdad soltábamos tensiones, preocupaciones o simplemente el estrés.

Pudimos ver todas que éramos un grupo fuerte, trabajador y teníamos motivación para poder enfrentar el día con alegría. Cien por cien volveríamos a repetirlo.

¡Siempre debemos tener un lado de diversión y saber mantenerlo día a día!

Formació continuada

Durant tot l'any vam poder fer aquí al centre una formació continuada, a tot l'equip, centrada en els PROTOCOLS d'actuació del centre. Doncs de tots és sabut que tenim uns protocols d'actuació, però en la tasca del nostre dia a dia, és molt difícil que tinguem una petita estona per poder-los mirar, o llegir. També cada any, l'equip d'infermeria els revisa i actualitza, i s'incorporen de nous. Per això vam creure oportú poder fer una formació continuada dels protocols.

Vam decidir treballar-los de manera periòdica i recordar-los tots. Va ser un treball que va allargar-se unes sis sessions, i en cadascuna d'elles fèiem dos o tres protocols. Era obert a tot el personal del centre, i s'acabava amb un examen tipus text, per tal de poder incidir millor en l'actuació del nostre personal. Les professionals que no podien assistir aquell dia, també havien de fer l'examen.

D'aquesta manera continuem mirant endavant per tal de poder millorar la nostra assistència, tenint cura del personal que alhora tenen cura dels seus familiars: els nostres residents.

La visita del Bisbe

Durant tot l'any passat vam poder celebrar el 40è aniversari de la Residència La Immaculada, per això vam convidar al bisbe de Terrassa, Monsenyor Josep Àngel Saiz Meneses, a celebrar l'eucaristia en acció de gràcies amb tots els residents i usuaris del centre de dia a l'església de Sant Vicenç. Després vam compartir un aperitiu amb els patrons de la Fundació i també amb l'alcalde de Mollet, el Sr. Josep Monràs. I finalment vam poder gaudir d'un dinar al centre.

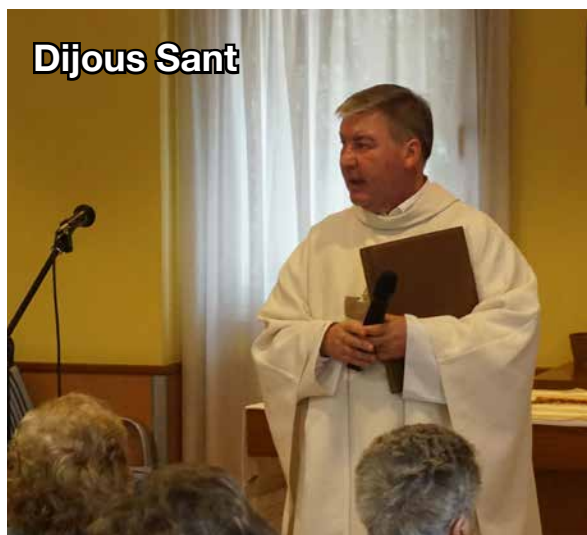

Eucaristies

Aquest any, en la missa del Dijous Sant, Mossèn Manel ens va proposar de poder fer l'acte de rentar els peus algun resident, i així va ser, vam poder rentar els peus a dues senyores. Aquestes celebracions, sempre hi assisteix força gent del poble, i des del centre estem contents que hi puguin participar. També aprofitem per donar les gràcies a Mossèn Manel que ens dedica una estoneta, fent un grup cada quinze dies, per preparar la celebració de l'eucaristia amb els nostres avis.

Dijous Sant

Dijous Sant

Dijous Sant

Preparació pregàries

Celebració Immaculada

Nadal

Dimecres de cendra

Voluntaris Lestonnac

Ja fa uns anys que els nois/noies de l'escola Lestonnac ens acompanyen en l'activitat del Bingo, els divendres a la tarda. Així fan un voluntariat i conviuen i viuen d'una experiència amb la nostra gent gran que moltes vegades els sorprèn. Amb la seva ajuda els nostres avis poden participar de l'activitat, amb una petita o gran ajuda, i setmana darrera setmana creant un vincle d'amistat, que és molt positiva per les dues generacions.

Escola Sant Gervasi

Aquest any també ens han vingut a visitar uns nois/ies de l'escola Sant Gervasi, que estaven fent un treball i van fer una pel·lícula mentre jugàvem a jocs de taula. Però per problemes del directe, van haver de vindre dos dies, i el que és divertit és que ens va agradar molt jugar i ens va sorprendre molt l'entretingut que pot ser jugar al parxís.

DiA de la Dona

Per a celebrar el Dia Internacional de la Dona des de la Residència vam fer diversos murals, tot parlant de la situació actual i de la que han anat passant al llarg dels anys les dones, en aquest cas les dones de la Residència.

També vam inflar globus lila i vam sortir al pati on vam fer una atura d'uns minuts per totes aquelles que ja no hi són i els vam deixar anar.

D'altra banda un grup d'avis amb l'ajuda d'alguns familiars i treballadores van assistir a l'acte que es va fer davant de l'Ajuntament de Mollet.

La Mona de Pasqua

Uns dels desitjos de la nostra gent gran, és el menjar, i com cada any, pel Dilluns de Pasqua esperen il·lusionats la “Mona”, que cada any poden gaudir amb les seves plomes i els seus grans ous de xocolata.

Sant Jordi 2019

Com cada any per la Diada de Sant Jordi sortim a fer un tomb per les paradetes de roses i llibres, però aquest any el temps ens va fer la guitz. Tot i estar núvol vam decidir sortir i als pocs metres va començar a ploure, ens vam haver d'aixoplugar al mercat municipal. Vam fer un vol per les parades i com continuava plovent vam decidir de tornar al centre.

El detall que van fer els residents va ser una agulla de pit feta de feltre en forma de rosa que vam lliurar a tots els residents, treballadors, voluntaris i familiars que ens van acompanyar en aquest dia.

Al cap de poc d'arribar-hi va deixar de ploure i va sortir el sol.

La resta que es va quedar al centre van estar muntant la rosa i l'espiga.

Comiat Rosa Guiu

M. Carme Molins i Pou
Directora d'Administració i Control

La Rosa....

En la vida compartim camí amb moltes persones i sovint no sabem el motiu pel qual ens sentim més propers d'algunes persones que d'altres. Personalment no puc dir que hagi compartit molt de temps, grans converses, o vivències amb la Rosa Guiu.

Va ser de les primeres persones que vaig conèixer quan vaig entrar a treballar a la Residència. Des dels inicis vaig comprovar que era una dona forta, treballadora i molt independent.

Vaig compartir històries personals dels meus fills i del primer nét, aficions en el futbol, les set copes....

Potser per ser tant diferent del que va ser la meua àvia materna, la seva voluntat de caminar passadís amunt i avall, la seva capacitat per d'acceptar les seves limitacions, sempre donant gràcies a Déu, i el seu somriure sorneguer: aquesta es la meua vivència.

En l'acte de comiat es va fer un petit recull de la seva vida.

La Rosa va nèixer a Mollet un 4 d'abril del 1915, sí: 1915. Ha tingut una vida llarga, 103 anys. La petita de tres germans, soltera, la guerra li va robar el promès. Bona treballadora, va treballar durant 35 anys, fins que es va jubilar a Can Fabregas. De família sols queda la filla d'una cosina que viu a Tamarit de Llitera i que la visitava de tant en tant.

Va ingressar a la Residència al carrer La Pau el desembre del 1992 amb 77 anys. Allí va compartir vivències i moltes excursions. Va col·laborar en tasques de la casa, ella explicava la rivalitat entre les dones residents i en especial a l'estendre, recollir i plegar roba.

Va viure en primera persona una gran part de la història de la Residència La Immaculada, 26 anys: en la primera pedra de la nova Residència al carrer Sant Jordi el maig del 1999 i en la seva Inauguració el maig del 2001. Juntament amb el Sr. Emilio Nicolàs, i en representació dels residents, va participar en la tallada de la cinta d'inauguració.

Dona de caràcter, treballadora, viatgera i seguidora del Barça.

Quan se l'hi explicava com havia quedat el Barça, i si havia guanyat encara més, feia un somriure "picaron".

Amb motiu dels 100 anys, se li va fer una festa, on va rebre la medalla centenària de la Generalitat de Catalunya, medalla que fins fa poc reclamava a les auxiliars que li posessin i que lluia amb molt d'orgull. Havia fet broma de que no calia que es fes una altre festa tant gran en el proper aniversari.

Amb limitacions auditives i de visió, tot i que fins fa poc encara conservava la memòria. En nombroses ocasions, a conseqüència de les seves davallades en la salut, s'acomiadava de les auxiliars dient "demà ja no hi serè" i donant les gràcies per ser tant bones amb ella.

Sé que la Rosa era estimada per tot l'equip de treballadores en especial, membres del Patronat, col·laboradors i moltes altres persones que la van conèixer.

Persona creient, i en pau ens ha deixat en aquesta vida a la terra, però de segur que ara descansa en el Senyor, on esperem retrobar-nos.

ROSA en nom de tots els presents, els absents i en especial del Patronat, la Direcció i treballadores, et donem les gràcies pel que ens has ensenyat.

A reveure.

Agost 2018

Pràctiques

María del Carmen Muñoz

Auxiliar en pràctiques

Durante los días que hago practicas en la Residencia estoy experimentando lo que es el trato directo con los residentes mas dependientes. Nunca había tenido la oportunidad de hacerlo y estoy satisfecha de todo lo que estoy aprendiendo, ya que la teórica y las practicas que puedas hacer durante el ciclo, no tienen nada que ver con la realidad.

Mis compañeras, auxiliares del centro, me lo ponen fácil enseñándome, sufriendo, aconsejando y sobre todo ayudándome a tratar con cada uno de ellos y adaptarme al ritmo de trabajo de la Residencia.

No llevo muchos días en el centro, pero para mí lo más difícil es el trato psicológico. Me mantengo entera pero aún cuando acabo el turno no puedo evitar emocionarme al pensar en cada uno de los residentes y en la labor que realizan las auxiliares.

Laia Navarro

Auxiliar en pràctiques

Em dic Laia Navarro i durant tres mesos faré les pràctiques en la residència La Immaculada. De moment fa un mes i mig que faig les pràctiques i si haig de ser sincera, aquest treball m'ha sorprès molt positivament. En primer lloc em sento en un ambient molt favorable, ja que tant el personal de la residència com els residents i avis del centre de dia han sigut molt hospitalaris i amables amb mi. Durant aquest temps he tingut tres grans pilars en els quals m'he recolzat; la Roser, la Sandra i l'Andrea. M'han fet sentir valorada, m'han ensenyat pas per pas tot allò que havia de saber i s'han interessat a fer-me totes les explicacions oportunes sempre que calia o els hi preguntava. També he treballat amb persones molt agraïdes, a les que ajudo encantada i cada dia quan torno a casa marxo amb una molt bona sensació i orgull de què he ajudat i estat amb persones que requereixen aquesta atenció.

Roser Fuentes

Auxiliar de geriatría

Cuando nos asignan a una persona para hacer las prácticas, procuramos enseñarles a hacer un buen trabajo: cambios de pañales, cambios postulares o como alimentar a una persona con disfagia, entre otras muchas más técnicas, para enseñarles a realizar un buen trabajo hacia nuestros mayores.

Pero para mí, hay algo mucho más importante que enseñarles todos esos tecnicismos. Es el trato, la paciencia y el amor que se merecen. Siempre con una sonrisa, con respeto y cariño. Que aprendan a escucharlos, a no impacientarse, a no apurarlos, a explicarles con antelación cada movimiento que van a realizar, para que no les coja por sorpresa y no se asusten. Que sean observadoras, pues cada persona es diferente y se expresan a su modo y hay que aprender a entenderlos.

Cuando la chica de prácticas, al finalizar la jornada, te dice que le gusta la profesión y que se siente realizada, quiere seguir en esta profesión. Sientes que has hecho un buen trabajo.

Tània Viana

Auxiliar de geriatría

El tener a estudiantes haciendo prácticas en nuestro centro es una ventaja, ya que en mi lugar yo también empecé estando de prácticas en otro centro y hoy en día sigo formándome para ello.

Me satisface dedicar un tiempo a que aprendan, porque es algo nuevo y diferente que nunca antes lo habían hecho, por ejemplo, al hacer transferencias con grúas, una ducha e higienes diarias, a lavar los dientes después de las comidas, hacer actividades personalizadas según las capacidades físicas, cognitivas y motrices de los residentes.

A los residentes les gusta que vengan estudiantes porque así tienen la oportunidad de contar vivencias suyas de jóvenes y darse a conocer de una manera diferente.

Teràpia de reminiscència amb nines

Marta Vidal Negre
Fisioterapeuta

Aquest any s'ha iniciat una nova activitat, que és terapèutica, i centrada en els residents amb més deteriorament cognitiu de la sala de psicogeriatría.

Els objectius principals són:

1. Disminuir el grau d'angoixa.
2. Fomentar la participació i sentiment de benestar.
3. Millorar la comunicació.
4. Retardar la desconexió.
5. Augmentar el sentiment d'ocupació i seguretat.

Aquesta activitat es fa dos dies a la setmana, en sessions individuals o màxim de dos residents, dins de la Sala de Fisioteràpia, creant un ambient còmoda i relaxant, amb poca llum i música relaxant o que li evoqui temps passat. S'utilitzen unes nines, per fer un treball de reminiscència. Se'ls hi mostra la nina, s'ajuda a que la gronxin i l'abracin, donant en tot moment molta importància al contacte físic i respectant sempre la seva resposta.

Previ a l'activitat es parla amb la família per demanar el consentiment i per explicar el tipus d'activitat. També ens ajuda a saber quin tipus de música li agradava, si li agradaven els nadons i tot allò que ens pugui ajudar a conèixer la seva història de vida.

L'avaluació de l'activitat es farà a través de l'observació abans i després d'iniciar la sessió. Valorarem el seu confort durant la sessió, si somriu, si intenta comunicar-se, si prova de cantar...

En definitiva, tot allò que ens dóna confort i tranquil·litat cal utilitzar-ho per augmentar la qualitat de vida.

TASOC

Carme Blanch
Animadora Sociocultural

Fa uns mesos que a la Residència La Immaculada vam introduir l'Atenció Centrada en la persona, com a nou model de treball més personalitzat i proper a les necessitats de tots els residents i usuaris del Centre de Dia.

Això ens ha generat un seguit de canvis en molts àmbits i també en el de les activitats que planifiquem durant l'any.

A l'àrea de psicogeriatría, antigament anomenada tercera planta, és on més ens hem incidit. Amb tot l'equip es va crear un registre on es recull tota la informació del resident, referent als seus gustos, aficions... i a partir d'aquí es pensen quins tipus d'activitats personalitzades li agradaria fer.

En aquesta àrea, les persones que hi estan, necessiten un entorn tranquil, no hi ha tants elements exteriors que trenquin l'harmonia, al ser un espai més reduït, és més fàcil esbrinar la necessitat que pot tenir la persona i el ritme que pugui necessitar en tot moment.

Tant al matí com a la tarda es creen petits grups i treballem amb música de fons de la seva època, la música és molt important perquè ens evoca a fets passats, fent teràpia de reminiscència, massatges, estones de conversa, d'acompanyament emocional, teràpia de nines, fem passejades individuals, mobilitat, ball...

Centrant-nos sempre a fomentar les seves capacitats i fortaleces i no les seves mancances.

Volver a sentir

Isabel Lopez Elizaran
Psicóloga clínica

*Viento, campos y caminos... distancia,
qué cantidad de recuerdos
de infancia, amores y amigos... distancia,
que se han quedado tan lejos.
Entre las calles amigas... distancia
del viejo y querido pueblo
donde se abrieron mis ojos... distancia,
donde jugué de pequeño.*

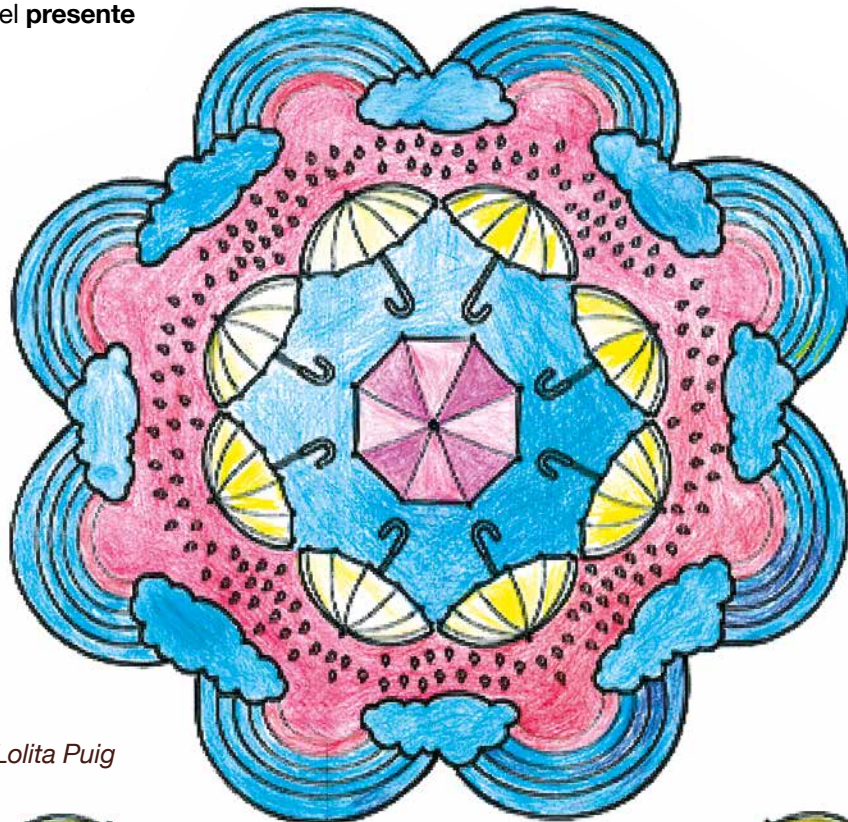
Esta técnica grupal identifica y utiliza las emociones y mediante su estimulación dirigida, logra que los abuelos se beneficien y mejoren sus estados de ánimo y la relación con sus compañeros, amén de adaptarse mejor a la institución.

Más concretamente, esta intervención consiste en reequilibrar o mejorar la emotividad de las personas, a través de las vivencias emocionalmente positivas. Se trata de una herramienta que permite hacer sentir a las personas una variedad de emociones positivas diferentes.

Asimismo, la ventaja de esta terapia, es que aporta muchas vivencias satisfactorias y valores positivos tanto en las profesionales como en las personas receptoras. Los participantes en la formación destacan que «la mayoría de los abuelos siente las emociones y participan en ellas y lo agradecen profundamente, porque muchos las dejaron de sentir hace años».

Una forma de que el **pasado** se sienta en el **presente**

*De res no ens val l'enyor o la complanta,
Allí viví la alegría... distancia
de aquel primer sentimiento
que se ha quedado dormida... distancia
entre la niebla del tiempo.
Primer amor de mi vida... distancia,
que no pasó del intento;
primer poema del alma... distancia,
que se ha quedado en silencio.
Texto: Alberto Cortes*

Treball de Lolita Puig

Marxem de passeig?

Ana Morales i Laura Figas
Infermeria

Aquest any l'equip s'ha proposat un nou projecte que el denominem les sortides. A qui no li agrada fer un passeig o anar al bar a esmorzar o berenar?.

És molt comú que quan ens fem grans es deixen de fer moltes coses que quan som joves estan dintre de la nostra vida quotidiana, com es anar al mercat a comprar, visitar un museu local, anar a la biblioteca, donar una volta pel teu poble, anar a fer un gelat o anar prendre algú al bar. Això és típic de la vida diària de qualsevol persona però sembla que quan et fas gran has de deixar-ho, ja que no pots, no volem pensar NO PODEM, si no que hem d'anar pel camí que tot es pot.

Per això hem proposat buscar estones per fer allò que s'ha quedat en un record, quantes vegades hauran anat al mercat les nostres àvies, quantes vegades han anat a comprar al supermercat, infinites.

Com podem fer que tornin allà on han anat tant de temps?

SORTINT AL CARRER, SORTINT A PASSEJAR PER MOLLET!!

Volem recordar i tornar a passejar amb elles pel nostre poble recordar i veure com a canviat.

Per fer-ho possible necessitem la col·laboració de la família, volem que sigui un moment màgic per viure un altre moment fora de la residència amb el teu familiar i amb el personal, es visitaran llocs que fa molt de temps que no han anat.

L'objectiu principal és que tothom surti del centre, sense limitacions pel seu estat. Tots els nostres residents poden anar a donar una volta i veure la rambla de Mollet plena de vida, de gent i de nens.

Prèviament es faran grups de sortida de 5 persones aproximadament, es parlarà amb la família per quedar un dia i sortir amb un professional de centre. Primerament ens hem centrat en els residents del centre i en funció de l'èxit es pot estendre als usuaris de centre de dia.

El lloc serà a escollir entre tots però les propostes que ells puguin gaudir més son: anar al parc Can Mulà, anar a les Rambles de Mollet, anar al supermercat, anar al mercat municipal, anar a prendre un gelat o orxata, anar al museu entre altres, anar a la biblioteca...

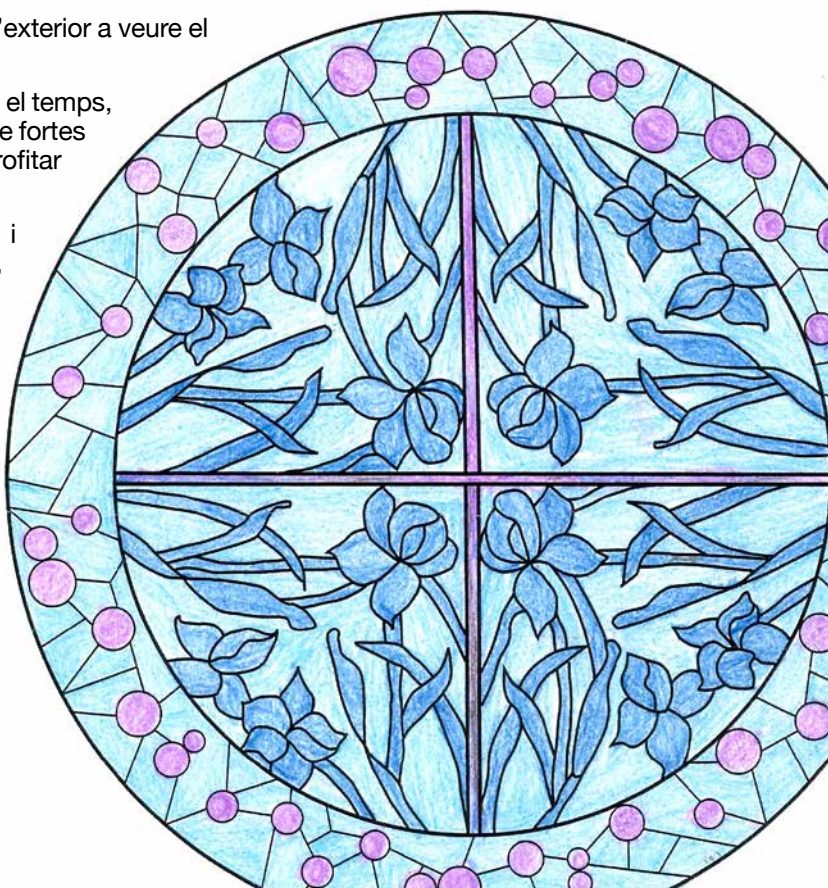
La durada serà d'una a dues hores i hi haurà sortides de tarda i unes altres de matí a conveniència i disposició familiar.

Com punt fort cal destacar que és bo sortir a l'exterior a veure el carrer, el sol i la vida que hi ha al poble.

Com a punt dèbil és que hem de comptar amb el temps, i en època de fred no es pot sortir i en època de fortes temperatures tampoc, per això hem d'aprofitar quan hi hagi bon temps.

Volem animar a tot el personal, als familiars i residents que hem de sortir més del centre, veure el sol i compartir moments.

ESTEU TOTS CONVIDATS!!

Treball de Pepita Souto

Hoja de ruta

Pilar Crespo
Treballadora Social

Treball de Paquita Barneto

Este año hemos añadido al proceso de ingreso un nuevo documento denominado **"hoja de ruta"**.

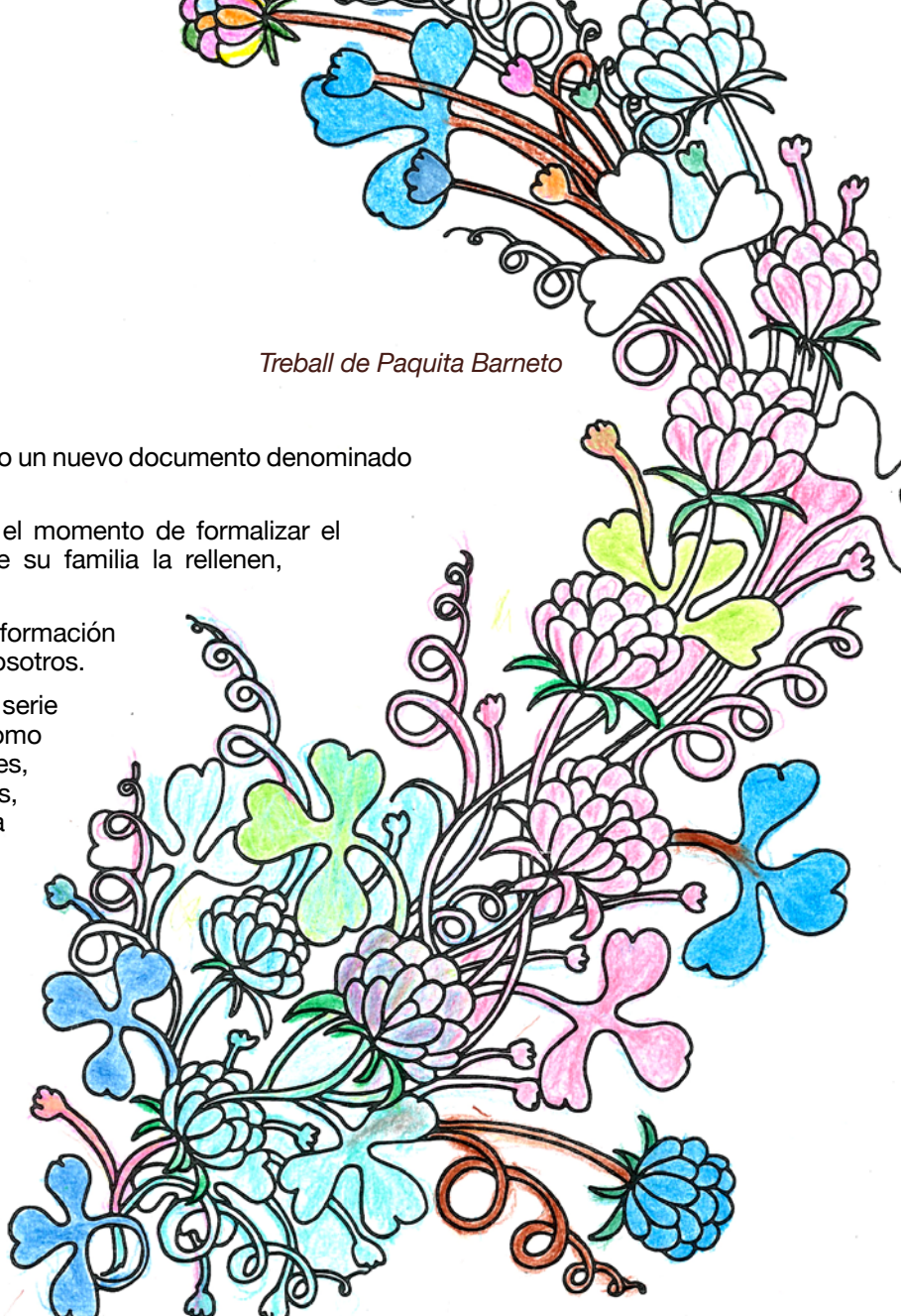
Este documento se entrega a la familia en el momento de formalizar el ingreso para que la persona con ayuda de su familia la rellenen, siempre de manera voluntaria.

Este documento nos proporciona la mayor información posible de la persona que viene a vivir con nosotros.

Esta hoja de ruta está compuesta por una serie de preguntas que trata diferentes aspectos como son: gustos, preferencias, intereses, habilidades, capacidades, hábitos, costumbres, manías, fobias e incluso recoge datos de su historia de vida.

De esta manera antes de que la persona venga a vivir con nosotros ya sabemos muchísimas cosas importantes de ella y de su día a día.

Consideramos que es un documento esencial para elaborar un adecuado plan de atención además de facilitar una adecuada adaptación y poder finalmente acompañar día a día a cada una de las personas desde una visión centrada en la persona.

LES DONACIONS ENS AJUDEN A TOTS ajuda'ns a ajudar

Fent família

Gràcies a les disposicions testamentàries de la Sra. Concepció Jofré Torrens, la Fundació Casa Asil Parroquial de La Immaculada va ser instituïda l'any 1949 per socórrer els pobres i malalts de Mollet i l'any 1978 va inaugurar una primera residència en un primer pis del carrer La Pau, substituïda el 2001 per una nova planta al carrer Sant Jordi.

La raó de ser de la Fundació Casa Asil Parroquial de La Immaculada és oferir un servei d'acolliment i assistència integral personalitzats per millorar el benestar de les persones grans, inspirat en els valors cristians de respecte a la dignitat humana, hospitalitat, tolerància i caritat.

Com a entitat sense afany de lucre, la Fundació procura buscar un equilibri entre el preu del servei, la remuneració al personal i el suport de l'equip de professionals, a la vegada que tracta de proveir-se dels recursos econòmics per mantenir els equipaments en un adequat estat de conservació que garanteixi la qualitat del servei a l'hora que els usuaris s'hi trobin com a casa.

Recordem que les donacions de particulars poden arribar a desgravar fins a un 50% de l'aportació.

Forma de col·laborar
CAIXABANK ES42-2100-0102-9402-0057-6706

AGRAÏR un gran verb

Són moltes les formes de mostrar agraïment per la vida rebuda. La vida és un do que rebem en penyora, cal gaudir-ne en totes les seves etapes malgrat els moments de més foscior quan es pot sentir més sol.

Aquestes mostres d'agraïment poden ser de caire econòmic en forma de donatiu o social regalant temps en acompanyament.

Agraïm a: Sra. Araceli Ezquerro Torrecilla, Fundació Privada Rasim, Sr. Narcís Josep Puig Barrau, Sra. Montserrat Pou Montolio, Sra. Mercedes Pou Montolio, Sr. Agustí Matencio Selva, Sra. Montserrat Matencio Selva, Sra. Núria Viladecans Suriñach, Sr. Salvador Roviroso Olivé, Sr. Joan Castellon Martínez, Sr. Vicenç Buxarrais Estrada, Salem Cosmética Profesional, S.A., Sra. Montserrat Alsina Cusco, Sr. Carlos Almarza Ambrona, Sr. Jose Nogues Gimenez, M. Luisa Nogues Gimenez, Sra. Gloria Nogues Gimenez, Sra. Maria Rosa Collell Reig, Sr. José Vila Terradellas, Serunion, per les seves aportacions.

Agraïm el grup de voluntaris que particularment dediquen part del seu temps a donar suport en tasques d'acompanyament en sortides i excursions, informàtica, celebració de la paraula, eucaristies, bingo... També els diferents col·lectius, corals, escoles i famílies.

Volem agrair especialment la generositat del Restaurant Beumala. Durant quasi 40 anys va servir el dinar de Reis als nostres residents. Ara que la seva activitat professional ha cessat, volem donar-los les gràcies i desitjar-los el millor en aquesta nova etapa.

També agraïm el compromís de tot el personal sense excepció, del personal dels serveis de cuina i neteja de les empreses Serunion i Ramcon, la seva la qualitat professional i humana que fan que aquest projecte sigui una realitat dia a dia.

Volem compartir un petit regal: Fa uns mesos en una trobada entre la Junta del Patronat i la plantilla del centre, Mn. David va regalar-nos un exercici de reflexió. Consisteix en completar tres vegades la frase "Jo mai, mai, mai" i tres vegades la "Jo sempre, sempre, sempre ...". Us convidem a fer aquesta refecció, ens cal empatia, no estem sols, no fem el camí sols.

Moltes gràcies. Mollet juny de 2019.

LES DONACIONS ENS AJUDEN A TOTS ajuda'ns a ajudar

Si ens facilita les seves dades personals, li enviarem el rebut corresponent als seus donatius i podrà deduir-los de la declaració de l'IRPF segons la legislació vigent.

Nom	1r cognom	2n cognom
NIF	Telèfon	Mòbil
Adreça		
Població	Província	Codi postal
E-mail		

FORMA DE PAGAMENT

☐ Transferència o ingrés bancari a:

CAIXABANK ES42-2100-0102-9402-0057-6706

Si us plau, ompli aquest imprès amb les seves dades personals i adjunti'ns el comprovant que li donarà el banc.

☐ Adjunto un **xec** a nom de Fundació Casa Asil Parroquial La Immaculada.

Comptes de resultats

TANCAMENT COMPTABLE

COMPTE DE PÈRDUES I GUANYS 2018			
Dades en €	COMPTE DE PÈRDUES I GUANYS 2017		COMPTE DE PÈRDUES I GUANYS 2018
INGRESSOS	AMB BONUS	1.185.317,06	1.164.185,77
Ingressos nets de l'activitat	1.139.326,54		1.141.347,85
Quotes usuaris	1.114.084,95	1.119.638,19	
Facturació de despeses	25.241,59	25.696,99	
Ajuts monetaris fundacionals		-3.987,33	
Subvencions	20.891,30		17.621,73
Subvencions de capital	9.824,34	9.157,67	
Subvencions oficials per activitats	1.572,48	530,78	
Donatius particulars	9.494,48	7.933,28	
Arrendaments	3.949,35		4.817,09
Ingressos diversos	509,23		62,00
Ingressos extraordinaris	20.640,64		337,10
DESPESES	1.144.796,20		1.158.114,36
Serveis subcontractats	260.145,42		264.259,67
Servei de cuina	153.582,24	153.949,71	
Servei de neteja	68.333,58	70.423,70	
Servei de bugaderia	29.167,92	29.643,17	
Serveis personals	9.061,68	10.243,09	
Farmàcia	10.826,66		16.219,84
Productes de neteja i bugaderia	8.733,85		7.095,13
Material per activitats	5.770,10		6.772,65
Reparacions i conservació	41.255,59		47.231,79
Transport	871,86		1.231,62
Assegurances	6.883,16		7.189,42
Subministraments	30.616,33		34.909,54
Altres serveis	15.896,89		15.594,54
Tributs	592,00		334,85
Amortitzacions	40.986,92		44.914,59
Pèrdues per operacions (fallits)			
Despeses de personal i professionals	720.342,73		712.156,00
Sous i salaris	514.704,93	493.983,01	
Seguretat Social	156.726,83	162.154,12	
Altres despeses socials	7.707,54	8.425,91	
Professionals contractats	41.203,43	47.592,96	
Interessos deutes a llarg termini			
Despeses extraordinàries	1.874,69		204,72
DÈFICIT/SUPERÀVIT	40.520,86		6.071,41

Qui som, què fem

Carme Molins, Direcció Administració i Control
Rosa Prat, Direcció Tècnica

La Residència de la Fundació Casa Asil Parroquial de la Immaculada fou inaugurada l'1 de juny de 1978, amb una primera seu al carrer La Pau, i des del mes de maig de 2001 està al carrer Sant Jordi. Presta un servei d'acolliment i assistència integral de qualitat a persones grans, en règim substitutori de la llar en la modalitat de residència assistida les 24 hores o en el servei de centre de dia.

La Fundació està inscrita en el registre de Fundacions del Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya, qualificada com a fundació privada de beneficència sense afany de lucre.

La Residència és centre col·laborador de la Generalitat de Catalunya i oferta els següents serveis: el servei residència assistida amb un total de 38 places, i el servei de centre de dia amb 32 places, amb places privades, públiques i subvencionades per la pròpia fundació, en ambdós serveis. Fa poc s'ha posat en marxa un nou servei: servei d'atenció a domicili.

Les tasques de direcció recauen en Na Rosa Prat Esquirol com a Directora Tècnica, Na M. Carme Molins Pou com Direcció Administració i Control.

Serveis: llargues estades, centre de dia, i servei atenció a domicili.

L'equip de professionals: està integrat per servei mèdic, infermeres, auxiliars de clínica, fisioterapeuta, educadora social i animació, treballadora social, psicòloga, manteniment, cuina pròpia amb dietes específiques, podòloga, servei de neteja, bugaderia, perruquera, servei religiós, servei òptic-auditiv i servei bucodental. També comptem amb un equip de voluntaris.

Característiques arquitectòniques i ambientals: edifici d'ús exclusiu consta de quatre plantes, aire condicionat i calefacció a tot l'edifici. Té quatre menjadors amb sala de TV i jocs, sala d'estimulació i animació, sala de fisioterapeuta, sala de visites, solàrium, sala de reunions, oratori, perruqueria, tot exterior i jardí a la planta baixa. Disposa de càmeres de vigilància, de dos ascensors de sis i catorze places. Servei de transport adaptat per als usuaris del centre de dia.

Habitacions: individuals i dobles. Totes les habitacions son exteriors i amb terrassa. Totes amb bany adaptat i exteriors, equipades amb llits elèctrics articulats, ajudes tècniques (grues, cadires de bany, trapezis, matalàs antiescares, coixins antiescares...) presa de TV, dispositiu d'avis d'emergència, pilot nocturn i amb mobiliari ergonòmic.

Activitats i sortides: les activitats desenvolupades en el centre contempen tant el nivell assistencial com el sociocultural, lúdic i terapèutic, com ara tallers de manipulació, d'estimulació cognitiva, de memòria, de musicoteràpia, de jardineria, de mobilitat i de relació. Actuacions musicals i teatrals, sessió de cinema. Xerrades i col·loquis adreçats als familiars i personal. Sortides a l'exterior un cop per trimestre, com per Carnestoltes, Sant Jordi, Sant Ponç i excursions de tot el dia al menys dos cops l'any.

Servei religiós: Celebració de l'eucaristia i administració de la comunió amb la celebració de la paraula. Administració del sagrament de la Santa Unció, celebració comunitària de la penitència. Celebracions especials com el Dimecres de Cendra, Dijous Sant, l'aniversari de la Residència, record dels difunts, La Immaculada i Nadal.

Situació: al centre neuràlgic de la població de Mollet del Vallès. Dues estacions de RENFE, servei de bus a Barcelona, Granollers, Caldes, Badalona, Sabadell i poblacions dels voltants, servei de bus interurbà.

Mollet del Vallès, juny 2019

Necrològiques

Des d'aquesta revista anual, volem recordar a tots aquells residents/usuaris que han deixat d'estar amb nosaltres des del mes de juny del 2018 fins aquesta nova publicació de la "La Beira".

José Ballesteros Medina
Resident del
17/09/2012 al
16/07/2018

José Requena Garcia
Resident del
03/05/2017 al
24/07/2018

Mª Montserrat Barrau Ferrandiz
Resident del
25/05/2010 al
09/08/2018

Rosa Guiu Fuster
Resident del
16/12/1992 al
14/08/2018

Inés Torrecilla Orodea
Resident del
24/05/2006 al
26/09/2018

Montserrat Janer Roca
Resident del
05/09/2018 al
19/11/2018

Mª Carmen Rodríguez Román
Resident del
12/06/2017 al
14/12/2018

Lola Paradell Castellsagués
Resident del
11/05/2015 al
10/04/2019

Cayetana Corella Felipe
Resident del
30/03/2015 al
22/04/2019

Concepció Codorniu Dalmases
Resident del
08/08/2018 al
23/04/2019

NO PLORIS SI M'ESTIMES

*No ploris si m'estimes.
Si coneguessis el do de Déu i què és el Cel!
Si poguessis escoltar el càntic dels àngels i veure'm enmig d'ells.
Si poguessis veure els horitzons, els camps i els nous camins
que travesso.*

*Si per un instant poguessis veure com jo la Bellesa,
davant la qual les bel·leses empal·lideixen.
Tu que m'has estimat en el país de les ombres
i ara no et resignes a veure'm en el de les immutables realitats?*

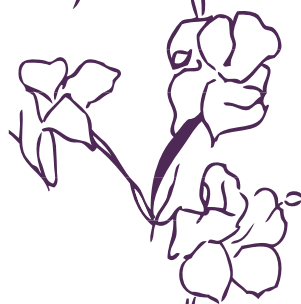
*Creu-me, quan la mort vingui a trencar els lligams,
com ha trencat els que a mi m'encadenaven.
Quan arribi el dia que Déu ha fixat i coneix,
i la teva ànima vingui a aquest Cel en que la meua t'ha precedit,
aquest dia tornaràs a veure'm, sentiràs que continuo estimant-te,
que et vaig estimar, i trobaràs el meu cor amb totes les
endreses purificades.*

*Tornaràs a veure'm transfigurat, en èxtasi, feliç.
No esperant la mort, sinó avançant amb tu.
I et portaré de la mà per camins de Llum i de Vida.
Eixuga les teves llàgrimes i no ploris si m'estimes.*

Sant Agustí

*"La mort no ens roba
els éssers estimats. Al
contrari, ens els guarda
i ens els immortalitza en
el record. La vida sí que
ens els roba molts cops i
definitivament".*

François Mauriac

residència
La Immaculada

Sant Jordi, 2 · T. 93 544 52 28

08100 Mollet del Vallès

fundacio@fcapimmaculada.cat

www.fcapimmaculada.cat

Distinció Cívica de l'Ajuntament de Mollet del Vallès
a la Residència La Immaculada - 2011

La Beira

núm. 17 • any 2019